

Giới thiệu Thanh Huyền Trở Về

Nàng từ hiện đại xuyên cổ đại, trở thành phi tần của vua nhưng chưa từng được sủng ái, rồi vua bị soán ngôi, nàng tự tử chết trước mặt tân quân vương, hấn điên loạn vì nàng thủ tiết trước mặt hấn.

Nàng chết xuyên lại về hiện đại, hấn cũng xuyên theo, phải chăng đây là định mệnh, nàng tính cách lạnh lùng, gặp phải hấn bá đạo cường quyền, gặp phải nhau là tranh cãi liên miên...

Đó là nội dung trong truyện Thanh Huyền Trở Về của tác giả Luru Thiên Thiên. Mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trong bệnh viện, tại một phòng bệnh đơn, một cô gái gương mặt tái nhợt, trên người cảm không ít dây máy móc. Bên trong phòng bệnh chỉ có mình cô, cũng chẳng có bác sĩ hay người nh ả. Máy thở ô xi và điện tim đồ thay đổi một cách kì dị, sau đó ổn định trở lại. Ngón tay khẽ động đậy cho thấy cô ấy muốn tỉnh lại. Một y tá đi vào phòng bệnh kiểm tra, thấy vậy vội gọi bác sĩ.

Thanh Huyền thấy cả người tê rần. Nỗi đau đớn đánh úp lại khiến cô không kịp nhận ra mình đang ở đâu. Có ánh sáng chiếu thẳng vào đồng tử cô khiến con ngươi co rút lại. Cô nghe loáng thoáng thấy tiếng có người nói “Bệnh nhân tỉnh rồi.”

Đã trở về sao?

Đầu óc cô chết lặng, trái tim cũng ần ần đau đớn. Một giọt nước mắt khẽ lăn từ khóe mắt Thanh Huyền. Thế nhưng cô vẫn chưa mở mắt. Có lẽ là sợ. Hoặc không muốn đối mặt với thực tại này.

Ba tháng sau

“Cháu thực sự muốn xuất viện sao?” Vị bác sĩ nâng quyền bệnh án, có chút nhú mi

“Cảm ơn bác sĩ Luru. Cháu muốn trở về nhà. Thời gian qua đã làm phiền bác sĩ.” Cô gái khuôn mặt vẫn còn tái nhợt nhưng giọng nói vô cùng trong trẻo.

“Vậy bác sẽ giúp cháu làm thủ tục.” Bác sĩ Luru thở dài “Tiểu Huyền..”

“Cháu cảm ơn bác trước.” Thanh Huyền nở nụ cười yếu ớt.

Thanh Huyền bước ra khỏi phòng trực còn nghe thấy tiếng thở dài, khóe môi cô vẫn chưa giảm nụ cười.

“Bác sĩ Luru, cô bé ấy thật đáng thương.”

Đáng thương sao?

Ai trên đời, chẳng không có vài việc đáng thương.

Cô tên Trương Thanh Huyền. Nửa năm trước, tai nạn giao thông khiến cô mất đi cả cha mẹ. Nửa năm, nhưng với Thanh Huyền đã qua một đời. Cô gặp kì ngộ, xuyên không trở thành con gái của tướng quân. Sống ở cổ đại hai mươi lăm năm được rèn dũa hết thấy tính khí lại trở về thời điểm sau khi mình “chết”, Thanh Huyền có chút khổ sở.

Dường như chuyện xảy ra như một giấc mơ, tỉnh dậy cô vẫn là Trương Thanh Huyền mười lăm tuổi. Nhưng trong tâm trí lại đã bốn mươi tuổi rồi.

Trương Thanh Huyền cô chỉ có một khát vọng, là được chết già. Hai kiếp, cô chết ở thời điểm tươi đẹp nhất của thiếu nữ, nhưng ông trời luôn cho cô thêm cơ hội nữa, lại được sống lại, lại là chính mình.

Kiếp đầu tiên, Thanh Huyền sống đến đúng mười lăm tuổi. Vào ngày sinh nhật của mình, cha mẹ hiếm có dịp cùng cô đi ăn, lại không may gặp tai nạn thảm. Mẹ cô liều mình che cho cô. Kết quả cha mẹ Thanh Huyền đều chết, cô được đưa vào bệnh viện, nằm hôn mê bất tỉnh.

Cha mẹ Thanh Huyền là doanh nhân thành đạt nên cả hai ít có thời gian cho cô. Hiếm có lắm mới rút được thời gian ăn mừng sinh nhật và việc cô vào cấp ba, vậy mà lại xảy ra tai nạn. Tất cả tài sản được đặt dưới danh nghĩa của Thanh Huyền, nhưng phải đủ mười tám tuổi mới được nhận. Luật sư của cha mẹ cô đã liên hệ với bác cả Trương Đức Nghĩa để làm người giám hộ tạm thời. Kể cả số tiền đền bù tai nạn, kiếp này cô có tiêu pha thoải mái cũng

không lo hết tiền. Trong thời gian Thanh Huyền “hôn mê”, coi như bác cả cũng thật lòng thương cô cháu gái sớm mồ côi này nên thuê người làm. Thím Trương là em gái họ hàng của ông nội cô, bà bị chồng bỏ từ năm hai mươi tám, ở vậy nuôi con đến già. Có điều phúc bà bạc, con dâu ngại bà quê mùa, xui chồng ở riêng. Bà thương con trai, lại không muốn làm con trai khó xử nên lại về quê lui thủi một mình. Bác cả đón bà lên, trả lương cho bà chăm sóc Thanh Huyền. Thím Trương mới có năm mươi hai tuổi, sức khỏe tốt, tính cách thật thà. Quả thực khi sống quen ở cổ đại rồi, về hiện đại, có một số thói quen lại đi theo Thanh Huyền, ví như là có vú nuôi hầu hạ.

Kiếp thứ hai của Thanh Huyền sống trong một thời không không có tên trong lịch sử, trùng sinh trong gia đình võ tướng, cha nắm trọng binh. Trương Thanh Huyền lại là con gái duy nhất nên cuộc sống trôi qua đúng là đủ màu sắc. Từ nhỏ, Thanh Huyền đã không thích nói, vì nàng vẫn còn sợ hãi việc xuyên qua vô lí này. Thậm chí tính cách có chút quái gở. Nuông nấng năm nấng bốn tuổi thì qua đời. Thanh Huyền theo cha lăn lộn trong quân lớn lên, tính cách lại được mấy thúc thúc bá bá đặc biệt yêu quý. Cha nàng thương con gái, bận việc nhưng vẫn rút thời gian dạy nàng một vài điều bổ ích. Cho đến năm Thanh Huyền mười lăm, cha đưa nàng vào cung, điều đó cũng làm thay đổi nàng một lần nữa.

Trương tướng quân là người chỉ trung với hoàng thượng, lại nắm binh quyền trọng nên rất nhiều vị hoàng tử lượn quanh muốn ra tay từ chỗ Thanh Huyền. Có điều một đạo thánh chỉ nhập cung lại khiến mấy vị hoàng tử tức giận muốn giết. Thanh Huyền vào cung lấy thân phận tú nữ, hoàng thượng đáng tuổi cha nàng, Thanh Huyền thực sự có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng, mười lăm năm ở hiện đại cho nàng kiến thức cửa cung sâu như biển, mười lăm năm lăn lộn trong quân ngũ lại giáo huấn nàng một lần nữa rằng cô nhân thâm sâu bao nhiêu. Ba mươi năm nhưng trí nhớ nàng lại đặc biệt tốt, nhớ rất nhiều điều. Nàng vẫn không ngừng nuôi hi vọng trở về hiện đại.

Năm mười lăm tuổi làm Quý Tần, đến hai lăm tuổi lên làm Hoàng Quý Phi, nhưng ngoại trừ nàng và tiên đế, chẳng ai biết nàng thế nhưng vẫn còn trong trắng. Hoàng thượng không động đến nàng nhưng đặc biệt sủng ái nàng. Lão không ché nàng, cũng như không ché binh quyền trong tay cha nàng nhuan nhuyễn. Nói làm phi tử, không bằng nói làm một nữ quan thì hơn. Trương Thanh Huyền nàng phải học cầm, kì, thi, họa, học cách làm một sủng phi đúng nghĩa, làm hết nghĩa vụ của mình cho tới hai mươi lăm tuổi.

Nàng thực sự mệt mỏi. Sống một ngày trong cung bằng một năm bên ngoài. Những nữ nhân thích đấu đá, lời nói đầu kim, hạ độc lẫn nhau. Nàng ghê sợ, nhưng lại dường như có chút chết lặng rồi. Hoàng đế cuối cùng cũng qua đời. Tần đế là tứ hoàng tử, không phải là thái tử. Hoàng hậu cùng phe phái thái tử bị tiêu diệt, còn nàng được truy phong lên Hoàng Thái Phi. Mẹ đẻ tứ hoàng tử đã qua đời từ lâu, mà hần, lên ngôi ở tuổi hai mươi bảy, truy phong một nữ nhân kém hần hai tuổi làm Hoàng Thái Phi.

Ngày tân đế lên ngôi, nàng được gặp lại cha nàng sau mười năm cách biệt. Trương Thanh Huyền ngày đó cũng chẳng còn là cô gái ngây thơ hoài bão nữa. Hoàng đế đến gặp nàng, trong mắt bao hàm thương thức cũng như tiếc nuối. Còn ý gì nữa, nàng không biết.

“Bỏ cung biết người đến vì cái gì.” Thanh Huyền nhẹ nhàng tách trà “Bỏ cung bằng lòng giao ra. Có điều bệ hạ biết bỏ cung muốn gì chứ?”

“Mẫu phi, nay thiên hạ đã là của trẫm, ngài nghĩ trẫm còn ngại một đạo thánh chỉ của tiên đế sao?” Hoàng đế cười trầm thấp “Ngay đến nàng cũng là người của trẫm mà.” Hần thì thầm, nhưng chẳng ai nghe rõ.

“Ta chỉ cần bệ hạ không động đến Trương gia quân mà thôi. Bệ hạ cũng biết Trương gia chỉ trung thành với hoàng đế. Ai nắm ngọc ti và binh phù, Trương gia nghe người đó mà.” Thanh Huyền cười nhẹ “Ngọc ti và di chiếu ở cả đây. Hôm nay hoàng thượng đến tiền bôn cung đoạn đường cuối, bôn cung rất vui vẻ.”

Trương Thanh Huyền nàng cố hết sức nói, khóe miệng tràn ra chút máu đen. Hoàng đế ngạc nhiên, phần nộ, chạy đến ôm lấy nàng.

“Mau truyền thái y.”

“Ta chết rồi, đừng chôn ta trong hoàng lăng. Thiêu sạch vào, rồi trải tro của ta trên tường thành. A Minh, ta sống không có tự do... chết đi... người hãy để cho tâm nguyện của ta... được hoàn thành...”

“Huyền Huyền, ta cấm nàng nói nữa. Nàng sẽ không chết. Nữ nhân này... không được nói nữa...” Giọng hần run run. Tay lau đi máu ở khóe miệng nàng.

“Thật xin lỗi... a Minh”

Hoàng Thái Phi chết nhưng không nhập hoàng lăng, cũng không ai biết được chôn cất ở đâu. Có điều, thái giám thân cận với hoàng đế luôn thấy người cầm một cái lọ nhỏ. Không biết trong đó đựng cái gì nhưng ngày nào hoàng thượng cũng vuốt ve cái hộp đó. Đôi khi, ông còn nghe thấy người làm bẩm

“Chết hay lắm. Có chết nàng cũng phải bên cạnh ta.”

Còn Thanh Huyền, quay trở lại hiện đại sau hai tháng hôn mê, cô lại mất thêm ba tháng phục hồi chức năng, rốt cục cũng ra viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thanh Huyền từ khi ra viện vẫn luôn trầm lặng. Thím Trương rất thương cô, cho rằng Thanh Huyền là bị sốc nên đặc biệt chăm sóc. Ngay ngày hôm sau ra viện, Trương Thanh Huyền đã đến trường làm thủ tục bảo lưu kết quả và xin nghỉ học. Có điều Thanh Huyền chưa đi học nên không thể bảo lưu kết quả thi này đến năm sau. Nhà trường khuyên cô nên học lại để thi lại. Thanh Huyền đành ra về.

Hiện tại đã là tháng mười hai, trời rét căm căm. Thanh Huyền trừ khi ăn cơm và chạy bộ thì rất ít ra khỏi phòng. Cô lên thực đơn và đưa cho thím Trương mỗi đầu tuần, còn mình thì vui đầu trong phòng bắt đầu luyện. Mỗi sáng, mặc kệ trời lạnh thế nào cô cũng chạy bộ. Thân thể này vừa mới khỏi nên cô đi từ cân bản nhất, mỗi ngày đi bộ một tiếng, sau đó tăng dần lên. Thanh Huyền không chấp nhận nỗi thân thể mình yếu đuối như thế này.

Sau đó Thanh Huyền mua được liệu để tắm và bơi. Sống ở trong hoàng cung ăn thịt người, bí kíp trường sinh chính là phải hiểu hương liệu và được liệu. Bạn không thể biết liệu một vài thứ tưởng chừng vô hại nhưng kết hợp với nhau lại thành kịch độc thế nào. Tiền tài vốn không lo, mỗi tháng trong tài khoản sẽ được gửi khoảng ba vạn tiền lợi tức của cổ phần.

Đến tháng ba, Thanh Huyền bắt đầu xem lại sách vở. Hai mươi năm dùng bút lông viết chữ, nay lại được sử dụng bút bi thật có chút gượng gạo. Nhưng chữ Thanh Huyền viết ra quả thực rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với sách vở cũ của cô. Thanh Huyền xem lại sách vở lớp chín để thi lên cấp ba. Những kiến thức tưởng chừng đã ném ra sau gáy nhưng đọc lại thì ra vẫn có căn bản. Vì vậy cô rất nhanh chóng vạch ra kế hoạch học tập cả kiến thức lớp mười. Thanh Huyền dự định thi lại cấp ba, học một kì năm lớp mười thì nhảy lớp. Cô rất dụng tâm học tập.

Không biết có phải do sống hai kiếp không, tính cách Thanh Huyền trầm ổn rất nhiều. Kéo theo đó điều dưỡng có phương pháp nên cơ thể phát triển khá tốt. Ngũ quan có chút non nớt cũng dần định hình. Kiếp trước dung mạo của Thanh Huyền giống hệt kiếp này nên cô biết mặt mũi mình ra sao. Dù sao cũng là cực kì mỹ mạo nên nữ nhân trong cung ghen ghét có thừa. Tiếp theo đó trí óc không có bị mài mòn đi mà học tập rất cường thế. Đường như đầu óc trở thành cái máy ăn gian rất cường. Thanh Huyền cũng cực vui vẻ vì điều này.

Thanh Huyền của mười lăm tuổi cũng là một thiếu nữ mơ mộng. Gia đình cô điều kiện tốt nhưng lại thiếu tình thương của cha mẹ. Bạn bè của cô cũng rất ít. Tính cách của cô lại có chút hướng nội. Vì vậy Thanh Huyền thích viết tiểu thuyết khi rảnh. Khi đó tiểu thuyết mạng đang có phong trào, được ủng hộ nhiệt liệt. Có điều Thanh Huyền chưa đăng truyện nào lên. Thế nhưng Thanh Huyền của bốn mươi tuổi lại biết tính cách mình quái đản, duyên với cha mẹ lại bạc, nhưng trời cao lại cho cô hai lần làm người và trí óc để đền bù. Có lẽ cuộc sống cô sẽ cô đơn, nhưng đó không phải là mới vài ngày. Là đã cô đơn rất nhiều năm. Nhưng Thanh Huyền muốn sống lại lần nữa trọn vẹn. Cô chỉ còn cách cố gắng từng chút mở lòng ra, hướng tới bên ngoài, tận hưởng hương vị cuộc sống bình thường nhất là tốt rồi. Ôn tập hai tháng, đến tháng năm bắt đầu đăng kí dự thi, Thanh Huyền cũng ôn tập hoàn thành và học được một học kì kiến thức lớp mười. Cô đăng kí trường cấp ba Ánh Dương đứng đầu tỉnh. Lên cấp ba, học sinh phải ở kí túc xá. Thanh Huyền không thích ở chung nhưng phải ở ít nhất một học kì mới được chuyển ra nên cô chấp nhận. Thời gian càng ngày càng gấp rút, Thanh Huyền cũng tĩnh tâm trở lại. Đêm trước khi thi thím Trương còn gấp hơn cả cô.

Tháng sáu trời bắt đầu nóng, áp lực thi cử lại càng khiến nhiều học sinh căng thẳng. Thanh Huyền thi với thân phận thí sinh tự do nên cô không mặc đồng phục. Ngũ quan xinh đẹp cùng với chiếc áo xanh nhạt khiến cô nổi hơn hẳn. Thanh Huyền cũng không để ý tới những ánh mắt đánh giá mình mà rất chăm chú ngồi yên. Khí chất của Thanh Huyền thực sự khiến mấy cô cậu bạn này không dám đến gần.

Môn đầu tiên là thi văn. Đáp đề hẳn là không có vấn đề. Thanh Huyền tự mình sàng lọc các đề đề tự áp đề cũng khá chuẩn. Ngôn ngữ hành văn đã qua chau chuốt càng không có vấn đề. Nói chung môn văn rất trót lọt.

Tiếp theo là toán và ngoại ngữ. Thanh Huyền áp dụng công thức tính toán, sử dụng máy tính đáp đề còn hơi trúc trắc. Còn đề bài cuối cô không chắc chắn đáp án trăm phần trăm nhưng cũng khá tự tin. Còn tiếng anh có hơi chút khó khăn. Gần như Thanh Huyền phải học lại từ đầu vì tiếng anh đã quên sạch. Nhưng cô có bộ óc ăn gian. Mỗi ngày ôn luyện làm đề, Thanh Huyền còn học thuộc mười từ mới. Sau đó dần tăng lên mỗi ngày hai mươi từ. Kiến thức tiếng anh cũng bỏ quên dần.

Sau khi thi xong, đợi kết quả thi Thanh Huyền tiếp tục học kiến thức kì hai lớp mười. Chờ đợi khoảng hơn hai mươi ngày có kết quả, mặc dù không đứng thứ nhất toàn tỉnh nhưng cũng đứng trong top ba. Người đứng đầu là một nam sinh được cộng thêm điểm thưởng văn hóa. Người thứ hai là đạt điểm max hoàn toàn, còn Thanh Huyền thiếu hai điểm nên đứng thứ ba. Cô nghĩ thành tích này cũng không tệ, ít nhất gần ba tháng bỏ ra dụng công học tập như vậy là khá tốt.

Ngày Thanh Huyền nhập học, cô cho thím Trương vẫn ở lại nhà trông coi. Mỗi cuối tuần cô sẽ về nhà. Hơn nữa cũng chỉ có một học kì. Sau này cô vẫn trường kì ở nhà, sẽ tiện để làm những việc mình muốn hơn. Thanh Huyền bao lớn bao nhỏ, một mình xách đồ tiến kí túc xá.

Cấp ba Ánh Dương là trường đạt chuẩn quốc gia, kí túc xá là bốn người một phòng. Thanh Huyền đến thi đã có hai người. Một cô bạn đeo kính dày, tay cầm quyển sách. Bố mẹ cô ấy thi đang giúp con gái trải ga giường. Hai người thấy bạn cùng phòng mới cũng rất nhiệt tình chào hỏi. Một cô bạn khác thì nhìn rất hoạt bát sáng sủa, nhìn thấy Thanh Huyền thì mắt lấp lánh gọi mỉa mai. Hai gia đình thấy cô đi một mình cũng tiến lên giúp đỡ. Thanh Huyền cũng không muốn từ chối. Hai kiếp, tình cảm gia đình của cô khá bạc, toàn kết thúc vào năm mười lăm tuổi nên cô rất thích người lớn của nhà khác. Có lẽ là mong ngóng tình cảm đi.

Đeo kính cận tên Tạ Na. Thi ra cô ấy rất mê đọc tiểu thuyết. Tuy thế nhưng Tạ Na thành tích thi đầu vào cũng là đứng thứ hai mươi ba. Cha mẹ Tạ Na khá tự hào. Hai người là công nhân bình thường, con gái lại là con một nên Tạ Na khá được cưng chiều. Có điều vì Tạ Na ngoan ngoãn, đọc truyện cũng không quên học tập, còn đổ vào Ánh Dương nên bố mẹ cô ấy thả lỏng hơn. Người gọi Thanh Huyền là nữ nhân tên Đỗ Tư Vũ. Đỗ Tư Vũ là chuyên gia tìm hiểu tin tức. Như hiện đại thì gọi có tổ chức nhà báo, còn ở cổ đại sẽ thành ảnh vệ xuất sắc tìm hiểu tin tức. Cha Tư Vũ có vẻ là làm nhà báo, rất biết ăn nói, quen biết rộng nên mời cả hai gia đình đi ăn ở Lương Đình. Phải biết thời điểm đó, Lương Đình là một nhà hàng nổi tiếng, không có quen biết hay đặt trước thì khó mà vào được. Đỗ Tư Vũ thành tích toàn huyện là mười tám.

Người cuối cùng đến khá ngang tàn. Phụ huynh gia đình hai bên đang nói chuyện hẹn nhau thì cô ấy đập cửa vào. Phải, là đập. Tay xách túi lớn túi nhỏ, còn dặn dò người đằng sau.

“Cháu biết, bà cứ để cháu. Cháu tự làm được mà. Bà cứ về trông tiểu Bảo đi.”

Hạ Hà, tóc ngắn như con trai, hành động xông xáo, tính cách hào phóng. Gia đình cô ấy có năm chị em, cô ấy đứng thứ tư. Trên có ba chị gái dưới có một em trai. Gia đình khá khó khăn. Sinh đến đứa thứ tư cha cô đã muốn ngừng, nuôi cô ấy như bé trai. Ai ngờ Hạ Hà mười ba thì mẹ cô sinh tiếp. Tiểu Bảo là em trai cô ấy, năm nay được hai tuổi rưỡi. Ba mẹ ngược nam xuôi bắc kiếm tiền, thường thì cô chỉ ở nhà với ông bà. Các chị gái của cô ấy đã đi làm hết rồi, cuộc sống bây giờ cũng thoải mái hơn. Thành tích của Hạ Hà thứ ba mười sáu do được cộng điểm thi diễn kinh. Thanh Huyền khá thích cô bạn này.

Hai phụ huynh nhà Đỗ Tư Vũ và Tạ Na thấy Hạ Hà như vậy có chút nhủm mày. Nhưng mà khi đi ăn thấy tính cách cô bé bộc trực ngay thẳng, Tuy nhìn ăn mặc cũng chả ra sao nhưng làm người cũng tốt. Vì xây dựng quan hệ tốt cho các con gái nên cũng vẫn nhiệt tình.

“Cha mẹ tiểu Huyền sao không đến?” Ba Tư Vũ tò mò.

“Cha mẹ cháu qua đời năm trước do gặp tai nạn. Hiện tại cháu sống một mình.” Thanh Huyền cười nhạt. Cô cũng chẳng có gì giấu diếm.

Ba Tư Vũ có chút suy nghĩ. Gia đình bên Tạ Na thì chia buồn. Không khí có chút trầm xuống, ba Tư Vũ nói sang chuyện khác.

“Tiểu Huyền học thật tốt, đứng thứ ba toàn tỉnh. Ba mẹ cháu nhất định sẽ tự hào về cháu.”

“Dạ.”

Kết thúc buổi ăn cũng đã tám giờ kém. Bốn cô chia tay gia đình trở về kí túc xá. Trước khi đi ba Tư Vũ và nhà họ Tạ có gọi riêng con gái ra dặn dò.

“Nếu ba nhớ không nhầm năm ngoái tai nạn nhà họ Trương khá là nổi tiếng. Hai người chết ngay tại chỗ, con gái họ thì đưa vào viện hôn mê hai tháng. Chiếc xe đâm phải họ là phú nhị đại, nhưng bên họ Trương cũng không vừa. Bác cả nhà họ móc nối quan hệ kiện lên đúng là đền bù không ít tiền. Bên kia còn có nghĩa vụ chăm sóc con gái họ Trương đến năm mười tám tuổi. Cha là giám đốc tài chính của Tập Nhân, mẹ là giám đốc tài chính của xưởng máy Thái Thịnh. Số cổ phần của họ để lại quả là cho con gái đó không hết. Cô bé này cũng thật giỏi, mất một năm mà năm nay còn có thể tiếp tục học, còn đứng thứ ba toàn tỉnh nữa.”

“Thật sao ba?” Đỗ Tư Vũ mắt lấp lánh “Thật quá trâu bò rồi.”

“Con đó...” Ba Tư cười “Có gì giúp đỡ người ta chút. Ba thấy cô bé ấy cũng là người lễ phép. Học giỏi, kiên cường, lại có nhân mạch tài vận, người như vậy cũng đáng kết giao.”

“Con hiểu mà ba.” Tư Vũ cười híp mắt “Ba yên tâm, con sẽ đối xử tốt với bạn ấy.”

Còn nhà họ Tạ cũng dặn dò con gái đối tốt chút với Thanh Huyền. Đơn giản họ chỉ thấy con gái người ta mở còi thì mở còi thật đấy, nhưng tính cách lạnh nhạt khôn khéo, cách ăn nói không tầm thường mà gia giáo có nề nếp. Học không những giỏi còn có cốt khí. Con gái nhà mình tuy là học cũng khá, nhưng lẫn lộn ở nơi toàn học sinh giỏi như vậy đúng là cần phải nỗ lực hết mình mới được.

Còn Hạ Hà không nói cũng đối xử với Thanh Huyền phá lệ ân cần. Trước hết tính cách cô hào sảng, được nuôi dạy như con trai nên trong tâm thức luôn muốn bảo vệ bạn gái yếu hơn. Hơn nữa nhìn Thanh Huyền quả thực là mỹ nhân là lướt, Hạ Hà là cực kì yêu thích cái đẹp, tự nhận mình là hộ hoa sứ giả. Hơn nữa, Thanh Huyền không còn ba mẹ, cha mẹ mình cả năm chỉ thấy mặt mấy ngày tết, nhưng cô còn có bà. Hạ Hà tự nhận mình đồng cảnh ngộ với Thanh Huyền nhưng mình còn tốt hơn chút. Vì thế khi hai người kia quay về, thấy Hạ Hà đứng cạnh Thanh Huyền nói cười phá lệ chói mắt. Hạ Hà cũng được xưng là “tiểu mỹ nam”, đứng cạnh Thanh Huyền mỹ nhân, nói thật là bức tranh thực đẹp.

Bốn người hi ha quay trở lại kí túc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chương 3

Buổi sáng Thanh Huyền có thói quen chạy bộ. Năm giờ sáng, đồng hồ sinh học đúng giờ gọi dậy. Cô đi rất nhẹ nhàng, chẳng ngờ Hạ Hà cũng tỉnh. Cô bạn khẽ nhăn mày.

“Mấy giờ rồi?”

“Mới năm giờ sáng, mình làm phiền bạn sao?”

“Không, mình cũng dậy. Đợi mình chút.”

Hạ Hà được cộng điểm điểm kinh không sai. Mỗi ngày đứng năm giờ dậy chạy bộ. Có điều hôm qua lạ giường, mãi muộn mới ngủ được. Nhưng khi tỉnh đúng là sáng khoái. Không ngờ Huyền mĩ nhân cũng có thói quen chạy bộ buổi sáng.

Lúc đầu Hạ Hà rất hào hứng. Nhưng Thanh Huyền lại lấy máy nghe ra cắm tai nghe nghe tiếng Anh, Hạ Hà thực hết nói. Có điều hai người chạy song song vẫn vui hơn một mình. Cô thật không ngờ nhìn Thanh Huyền nhìn mảnh mai mà sức bền rất khá. Vừa chạy còn có thể luyện tiếng Anh, đúng là cuồng học.

Hai người trở về lúc sáu giờ. Bảy giờ vào học, còn phải chuẩn bị tắm và ăn sáng. Khi trở về, Tạ Na vẫn ngủ nướng, Đỗ Tur Vũ đang đánh răng rửa mặt.

“Hai người thật thừa tình lực. Tối qua mình ngủ muộn mà giờ oải muốn chết. Nếu không phải ngày đầu tiên lên lớp, cần chuẩn bị tinh thần một trăm phần trăm thì chắc tớ cũng dính giường như Tạ Na.”

“Muốn khỏe đẹp thì chăm tập thể thao vào.” Hạ Hà trêu chọc “Thấy Huyền mĩ nhân người ta vừa xinh đẹp lại khí chất như vậy do luyện tập cả đấy.”

“Huyền mĩ nhân, da cậu đúng là thật đẹp, cậu dùng mỹ phẩm gì vậy?”

“Tớ không dùng mỹ phẩm, tớ dùng được liệu. Nếu cậu muốn tớ sẽ đưa cho cậu thử.” Thanh Huyền mỉm cười

“Thật sao?” Tur Vũ mắt sáng lên “Được, cảm ơn cậu trước.”

Đỗ Tur Vũ rất biết ăn nói. Chưa cần biết được có hiệu quả không nhưng lời nói và hành động của cô ấy khiến bạn cảm thấy mình vĩ đại và quan trọng. Đôi mắt của cô ấy rất biết cách hút người nói chuyện. Có thể cô ấy chưa chắc dùng nhưng lại có biểu hiện kéo gần được quan hệ hai người.

“Sau đây là tập quân sự. Đúng là không sử dụng kem chống nắng dưỡng da thì đen phải biết.” Đỗ Tur Vũ phàn nàn.

Thanh Huyền chỉ cười. Cô cũng háo hức được tập quân sự. Được sống với tuổi trẻ thật tốt.

“Huyền mĩ nhân, có người nào nói cậu cười rất có khí chất mĩ nhân cổ chưa? Giống như tiểu thuyết miêu tả người thiếu triết tất cả vậy.”

Thình lình Tạ Na xen miệng vào khiến Đỗ Tur Vũ giật mình. Sau nhìn kĩ lại, đúng là có khí chất tốt. Nhưng mà nói thiếu triết hồng trần, mĩ nhân cổ điển thực hơi khoa trương rồi. Chắc chắn cô bạn này đêm qua lại đắp chăn đọc tiểu thuyết rồi.

“Cậu đọc quá nhiều truyện rồi.” Tur Vũ nói “Quá khoa trương.”

Nhưng thực ra Thanh Huyền rất ngạc nhiên với sự quan sát của Tạ Na. Nói cô giống mĩ nhân cổ, khí chất này quả thực ăn sâu vào cốt cách. Từ cách ngồi, cách ăn, cách đứng, cách nói năng, và cả khuôn mặt lúc nào cũng cười, quả thực là từ trong tranh bước ra. Thiếu vài phần thanh xuân nhiệt huyết mà có thêm sự cẩn trọng. Thanh Huyền có chút suy nghĩ. Minh quả nhiên là vẫn chưa buông bỏ được mặt nạ kiếp trước đã đeo rồi. Hạ Hà đi ra thấy Thanh Huyền đang ngẩn ngơ. Đỗ Tur Vũ đang ngồi bấm điện thoại. Còn Tạ Na vẫn vui đùa trong chăn ngủ. Cô đi đến đẩy nhẹ Thanh Huyền, ý bảo Thanh Huyền mau tắm rửa. Thanh Huyền hồi hồn, gật đầu cầm đồng phục vào nhà tắm.

Mọi người xong xuôi cũng đã bảy giờ kém mười lăm. Bốn người đi vào lớp quả thật rất bắt mắt. Hạ Hà cao nhất, mét bảy có hơn, lại một thân soái khí quả thật quét hết mắt mấy bạn nữ. Đỗ Tur Vũ thanh xuân hoạt bát, Tạ Na nhìn có chút lười biếng, có chút lạnh lùng, Thanh Huyền lại luôn treo nụ cười mím tươi tắn như gió xuân. Mọi người hôm nay đến khá sớm, cũng chỉ còn vài bàn còn trống. Vừa vận chỗ gần cuối có hai bàn liền kề trống. Có điều chỉ có ba chỗ. Một nam sinh đang ngồi ở chỗ cuối cùng.

“Bạn nam này, liệu bạn có thể đổi chỗ lên trên này được không? Chúng mình vừa vận bốn người.” Đỗ Tur Vũ tươi cười tiến lên hỏi

Nam sinh cắt tóc ngắn, khuôn mặt rất nghiêm túc. Hắn không nói gì, nhưng cầm cặp sách ra chỗ hàng bên cạnh. Đỗ Tur Vũ mỉm cười đắc ý quay lại nhìn ba người.

Đỗ Tur Vũ cùng Tạ Na ngồi trên, Thanh Huyền cùng Hạ Hà ngồi dưới. Cũng không lâu sau chủ nhiệm lớp vào. Chủ nhiệm lớp cô Diêu năm nay mới hơn ba mươi, dạy môn toán. Cô Diêu nhìn trông rất nữ tính, điềm đạm. Phong cách dạy học của cô rất tốt, năm ngoái vừa đạt giải cuộc thi dạy học quốc gia, lại thêm có quen biết với hiệu trưởng nên năm nay nhận lớp chọn A1 này. Đây là thông tin Đỗ Tur Vũ cung cấp trước khi vào lớp.

Lớp học rất nhanh trật tự. Đại gia ai cũng có chút khắt khe. Nhưng khi lên giới thiệu về mình thì không khí thoải mái hơn nhiều. Khá nhiều học sinh ấn tượng, tí như Hạ Hà làm cho đám nữ sinh cổ vũ nhiệt liệt. Đỗ Tur Vũ thể hiện thoải mái sôi nổi. Bạn nam mặt lạnh vừa nhường chỗ cho họ thực sự là cụ non tiêu chuẩn, giới thiệu đúng tên Dạ Vũ rồi quay về. Sau đó là một nữ sinh xinh đẹp tên Kiều Dương, quả thật cao ngạo như một chú khổng tước xòe đuôi vậy.

“Lớp chúng ta năm nay quy tụ những học sinh xuất sắc không chỉ về học tập mà còn về văn hóa. Tiếp sau đây cô sẽ cho các em tự tranh cử các chức vụ trong lớp. Riêng môn toán của cô, bạn Ninh Nhạc sẽ giúp cô làm cán sự môn toán. Bây giờ các em hãy bắt đầu đi.”

Đầu tiên là lớp trưởng, có ba người tranh cử. Bí thư có hai người, cán sự thể dục chỉ có Hạ Hà lên tranh cử, dĩ nhiên được chọn rồi. Lớp trưởng cũng chọn ra, là một nam sinh tên Lữ Trọng, còn lại lớp phó là một cô bạn gái xinh đẹp tên Kiều Dương. Bí thư và phó bí thư cũng chọn ra. Nói chung âm

duyệt cân đối, những gương mặt được chọn cũng cực kì xuất sắc.

“Sau đây Lữ Trọng cùng một vài bạn nam xuống lấy đồng phục quân sự và sách vở. Hi vọng hai tuần sau gặp lại, lớp ta vẫn giữ vững tinh thần sôi nổi như vậy.” Cô Diệu mỉm cười

Buổi tập trung đầu tiên ấn tượng khá tốt. Đỗ Tư Vũ không tranh chức bí thư. Theo cô bạn nói như vậy nguồn tin tìm hiểu về mọi người có vẻ nhanh hơn. Tạ Na thì cực lười biếng không thèm để ý. Thanh Huyền cũng không muốn giữ chức vụ gì vì cô nghĩ tất cả chỉ là tạm thời thôi. Hạ Hà và Đỗ Tư Vũ phải ở lại họp cán sự mới, Thanh Huyền và Tạ Na về kí túc xá trước. Thanh Huyền phát hiện trong phòng kí túc, thường chỉ có Đỗ Tư Vũ và Hạ Hà nói nhiều. Cô và Tạ Na là thánh giả rất nghiêm túc. Nên khi hai người đi riêng với nhau lại trở thành cực yên lặng.

“Sắp đến giờ ăn trưa, cậu có muốn đi cùng không? Thuận tiện mang đồ ăn cho Tư Vũ và Hạ Hà.” Thanh Huyền bắt chuyện

“Được.” Tạ Na cũng chẳng thèm nghĩ nhiều

Hai người đi thì gặp lại Dạ Vũ ngồi ăn một mình. Căn-tin rất đông, chỗ ngồi kín cả nhưng quanh người cậu ta quả thực chẳng có ai, thậm chí nhiều người đi đường vòng qua. Thanh Huyền và Tạ Na bê khay thức ăn, đi về phía đó. Dạ Vũ ngẩng đầu lên, lại cúi xuống.

“Mình ngồi đây nhé?”

“Không cần xin phép, đây cũng không phải nhà tôi.”

Tạ Na và Thanh Huyền ngồi đối diện Dạ Vũ. Tướng ăn của Thanh Huyền rất quy củ, ăn không nói. Tạ Na cũng không nói chuyện. Mà Dạ Vũ lại càng dùng mong hân mồm miệng. Bầu không khí quả thực rất quái dị. Có điều Dạ Vũ rất nhanh đứng lên đi rồi. Lúc này Tạ Na bỗng mở miệng.

“Cậu ta có cảm giác rất không hòa nhập. Nghe Tư Vũ nói đứng đầu tỉnh chính là cậu ta. Không chỉ max điểm còn được cộng điểm thi cờ tướng quốc gia. Có điều quả thực rất đáng làm nam phụ.”

Thoải được rồi, mỗi người trong thế giới của Tạ Na đều có vai diễn riêng. Thanh Huyền khẽ cười. Lúc trước còn cảm thấy cô ấy thần bí. Hiện tại nói ra mới phát hiện, mỗi người cô ấy đều có cách nói gán với nhân vật tính cách trong truyện. Quả thực đây mới là vô địch. Cô ấy thấu bản chất của mọi người. Lại không hề kiêu ngạo nói ra suy nghĩ của mình. Đúng là có điểm ngốc ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Chương 4 Học quân sự

Ngày hôm sau là buổi đầu tiên bắt đầu học quân sự. Trường Ánh Dương có điều kiện đưa học sinh đi học quân sự ở trên trường quân sự nổi tiếng hai tuần. Vì vậy buổi đầu tiên chính là di chuyển lên xe đi đến địa điểm. Học kì này có mười hai lớp mười. Mỗi lớp khoảng bốn mươi đến năm mươi. Đợt đầu tiên có sáu lớp đi, trong đó có lớp A1.

Ngồi trên xe lắc lư từ sáu giờ sáng đến mười một rưỡi mới đến nơi. Nhớ lại hôm qua khi chuẩn bị đồ dùng, Đỗ Tư Vũ hận không thể gói hết đồ đạc lại. Nhưng nhà trường qui định túi xách không quá năm cân, lại còn phải tự bê, cô ấy mới bỏ bớt đồ lại. Hạ Hà chuẩn bị đồ rất xoàng xĩnh, nhưng Thanh Huyền nhìn ra đúng là có cần thiết. Tạ Na lười đến nỗi nếu không phải mọi người hô hào cũng chẳng thèm chuẩn bị mà chỉ xách quần áo không. Thanh Huyền cũng chỉ chọn ba bộ thay đổi, hai bộ quân sự, thuốc của cô và vài vật dụng khác. Khi thấy ai cũng hành trang đơn giản, Đỗ Tư Vũ lại hô hào nhờ mọi người xách thêm đồ ăn cho cô ấy. Thanh Huyền có chút mỉa mai.

Đến nơi, chưa kịp để học sinh rửa mặt chải đầu đã đến giờ ăn tập thể. Nhiều học sinh không muốn ăn, bỏ bữa. Thanh Huyền chỉ lắc đầu. Dù thời nào, quân ngũ cũng là nơi huấn luyện nghiêm khắc nhất. Nếu bỏ bữa, sẽ phải nhịn đói, bởi cô biết chắc chắn tí nữa sẽ có đợt kiểm tra hành lí, thu hết điện thoại và đồ ăn vặt.

“Huyền nữ nhân, tớ thực sự không thể nuốt nổi, các cậu cứ đi ăn đi.” Đỗ Tư Vũ nằm xoài ra giường nhỏ.

“Nếu không ăn hôm nay cậu sẽ phải nhịn đến tối.” Thanh Huyền cười nói “Nếu bữa sáng đủ để cậu chống đỡ, nhịn chút cũng được.”

“Được rồi...” Đỗ Tư Vũ xuôi tay “Các cậu cứ đi đi, mình nằm nghỉ chút.”

Phòng ở đây là phòng dài, hai mươi giường một phòng. Ngoại trừ giường xếp hai lối đi, phòng quả thực không có gì. Vệ sinh tập thể, bếp ăn tập thể. Điều kiện hà khắc thật sự khiến nhiều học sinh khóc không ra nước mắt. Cũng may chỉ là hai tuần.

Sau khi mấy người ăn xong cũng đã mười hai giờ. Mọi người tập trung nghe giáo tập phát biểu, thuận tiện cử người đi kiểm tra tịch thu đồ. Nhất thời tiếng oán thán vang lên bốn bề. Phòng của Thanh Huyền cũng bị tịch thu rất nhiều đồ. Có vài nữ sinh muốn cãi lại, liền bị phạt chạy vòng. Chạy không xong

muốn cải tiếp, mời bạn đi dọn vệ sinh. Còn nếu tiếp tục, chúc mừng com tối của bạn cũng không còn. Mấy cô tiểu thư lúc đầu không phục, bị bắt chạy một vòng quanh núi đã mệt cắt không còn giọt máu. Tiếp theo muốn đi dọn nhà vệ sinh, còn không ai được giúp, sao họ chịu nổi a. Vì vậy, cứ ngoan ngoan đi thôi.

Buổi chiều là hoạt động ghi chép. Sau đó mỗi phòng được phân công tiểu đội trưởng. Hạ Hà là tiểu đội trưởng phòng này. Công việc được phân công là mỗi buổi tối sẽ cử học sinh đi tuần tra hành lang. Tiểu đội trưởng còn phải quản lý tất cả công việc của đội viên. Vì vậy ngay chiều đó cả nhóm hai mươi nữ sinh lớp 10A1 tụ lại học cách gấp chăn. Gấp sao cho vuông vắn như miếng đậu phụ, quả thực muốn đòi mạng mấy cô tiểu thư. Bình thường ngày đến chăn ở nhà còn không tự gấp, thật sự khó trông mong điều gì.”Di, Huyền Huyền, làm sao cậu gấp được?” Đỗ Tư Vũ quay sang nhìn chỗ Thanh Huyền

“Trước đây tớ cũng đã làm” Thanh Huyền cười “Để tớ dạy cậu.”

Cũng không phải nói ngoa. Ở cổ đại tuy điều kiện thiếu thốn nhưng binh sĩ được huấn luyện thì hạng mục gấp chăn này quả là điều kiện cần. Thanh Huyền lại được rèn bởi người cha nghiêm cẩn, đương nhiên sẽ biết gấp, còn gấp đẹp và nhanh nữa.

“Thanh Huyền, cậu cũng dạy mình nhé.”

“Cả mình nữa. Hạ tiểu đội trưởng, cậu gấp cũng không đẹp bằng Thanh Huyền nhé.”

“Đúng đúng, Thanh Huyền, dạy mình nhé.”

“Được” Thanh Huyền dứt khoát

“Hừ... làm trò.”

Trong tiếng huyền oán, có tiếng hừ khế. Thanh Huyền liếc qua, là nhóm của Kiều Dương. Cô nàng này bị tịch thu điện thoại, đồ ăn, còn bị phạt chạy vòng quanh núi, tưởng đã trở nên yên ổn hơn chứ. Thanh Huyền không muốn chấp với Kiều Dương. Cô ấy giống đứa nhỏ bị chiều hư mà thôi, chỉ cần không động chạm tới giới hạn của Thanh Huyền, mặc kệ Kiều Dương thái độ gì, cô cũng đâu mất miếng thịt nào.

Cô làm mẫu giúp mọi người, chỉ ra điểm cần lưu ý nhất khi giữ chăn. Mọi người cũng lần lượt gấp xong. Trước còn thấy Thanh Huyền nhìn xinh đẹp, luôn treo nụ cười mỉm nhưng có vẻ rất khó gần, không ngờ cô ấy cũng tốt vậy. Vì vậy, mọi người cũng nói thêm mấy câu, không khí có vẻ thoải mái hơn.

“Kiều cô nương, cậu mà không gấp được chăn thì kẻ hèn này sẽ bị phạt đó.” Hạ Hà hóm hỉnh cười “Để tôi chỉ lại cho cậu nhé?”

“Không cần.” Kiều Dương quay đi, loay hoay với chăn của mình “Tôi không thích có người động vào đồ của tôi.”

Hạ Hà mặt cứng ngắc. Đối với mấy loại đại tiểu thư như vậy, quả nhiên không thể khách khí được. Cô nghiêm mặt.

“Đồng chí Kiều Dương, cậu không thể gấp chăn cho đúng, vậy thì đi dọn vệ sinh đi.”

“Cô... Ai cho cô quyền đó?” Kiều Dương nhảy dựng lên

“Tôi hiện nay là tiểu đội trưởng, lời của tôi chính là mệnh lệnh. Nếu bạn không thể hoàn thành công việc, liên lụy cả phòng chúng ta, tôi có quyền phạt bạn.”

Kiều Dương có chút tức giận. Trưa nay cô đã phải chạy đến chết rồi, giờ còn bắt dọn vệ sinh đủ thể loại mùi kia thực không hay ho. Kiều Dương liều mạng căng chăn ra để gấp.

“Nghe nói cậu ta là cháu gái hiệu trưởng đấy.” Đỗ Tư Vũ thì thầm “Cậu ta đạt kết quả hạng ngoài một trăm, nhưng được hiệu trưởng nhắc vào lớp ta. Có điều Kiều Dương có năng khiếu nhảy, cũng coi như tài năng văn hóa.”

Thanh Huyền gật đầu. Nếu ở cổ đại, con hát là hạ tiện nhất thì hiện đại, nếu biết một hai sở trường nhảy múa thì trở thành nổi bật. Kiều Dương nhìn cũng xinh đẹp, lại biết nhảy hiện đại, quả thật cũng có vốn liếng kiêu ngạo.

Đó là bản nhạc đệm cho buổi học quân sự. Vào ngày thứ hai thì mới chính thức bước vào địa ngục. Chạy, diễu hành, lăn lê bò qua chướng ngại vật, bê vật nặng đủ các bài tập thể lực đơn giản nhất của binh sĩ được áp dụng khiến cho học sinh oán thán. Buổi đầu tiên có đến một nửa số nữ sinh ngất xỉu. Nam sinh cũng không khá hơn, một năm bẹp xuống luôn. Tối được cắt cử trực đêm, nhiều người quả thực không còn sức. Sang đến buổi thứ hai, tình trạng này cũng chẳng được cải thiện hơn, thậm chí số người ngất còn nhiều hơn hôm trước. Giáo tập đe dọa, nếu cứ ngất quá ba lần, vậy thì chương trình quân sự sẽ đánh trượt, năm sau mời các bạn quay lại gặp tôi. Vì vậy buổi thứ ba, số học sinh ngất xỉu giảm xuống còn có hai người, trong đó có Kiều Dương.

“Huyền Huyền, sức khỏe của cậu tốt thật. Động tác cũng chuẩn nữa.”

“Ừ, giáo tập hay gọi cậu lên làm mẫu. Tớ ở dưới nhìn thực sự có khí chất, oai chết đi được.”

“Huyền Huyền, có gì cậu chỉ thêm cho mình nhé.”

“Hừ, câu ta lại giỏi trò. Huyền Huyền, có trò gì hãy tung hết ra, tớ ủng hộ câu.” Tư Vũ tức giận nói

“Đúng vậy, Thanh Huyền, tớ tin ở cậu.” Tạ Na trịnh trọng

“Nếu cần giải nguy, chúng tớ sẽ giúp.” Hạ Hà thật lòng nói

“Được, vậy sẽ không để mọi người thất vọng.” Thanh Huyền mỉm cười.

Dáng Thanh Huyền rất đẹp, lưng thẳng tắp. Nhìn thì có vẻ mỏng manh yếu đuối nhưng lại có sức mạnh kiên cường.

“Cả tôi nay mọi người nghe hát, xem nhảy múa nhiều rồi. Vậy mình xin biểu diễn một tiết mục võ thuật.” Thanh Huyền tươi cười. “Mọi người có thể cho tràng pháo tay ủng hộ không ạ?”

Ở dưới mọi người nhiệt liệt ủng hộ. Hơn 300 người ở ngoài sân khấu, không khí cuối hè lại oi bức, nhìn ai cũng nhiệt tình đỏ mặt hỏi. Thanh Huyền cũng không biểu diễn tiết mục võ thuật đơn giản mà còn yêu cầu có thêm mấy bộ trống. Thấy ở trên đài chuẩn bị gần mười phút, ở dưới đã bắt đầu sốt ruột. Kiều Dương thì rất vui vì muốn thấy Thanh Huyền bề mặt. Nhưng khi sơ dụng sân khấu, mọi người cũng yên lặng dần. Vài người xì xào bàn tán xem Thanh Huyền giờ trò gì.

Thanh Huyền thay bộ tập quân sự, mặc dù cùng một bộ đồng phục xanh nhưng nhìn Thanh Huyền mặc thực sự có lỗi có lổm, trông càng hấp dẫn. Khi cô lên sân khấu, trông cô như một nữ dân quân đầy sức sống. Một tiếng hét thanh thúy khiến mọi người trật tự lại, chú ý xem.

Thanh Huyền đương nhiên không dùng võ bình thường mà kết hợp với múa. Đây là điều giúp cô nổi danh trong cung Tiến Tửu. Đương nhiên nếu có cung trang thì càng hợp và đẹp hơn, nhưng bây giờ lại có chút khó khăn hào hùng. Cô sử dụng tay và chân linh hoạt, nhảy lên mặt trống và múa gươm. Nhìn có vẻ đơn giản nhưng để trông dưới chân có thể vang, Thanh Huyền sử dụng một vật kê dưới đáy giày. Mọi người nghe tiếng trống từng từng theo nhịp phách quân ca, vui vẻ lầm nhảm theo nhịp. Rồi có người hát to lên. Theo tiếng trống nhịp nhịp trên sân diễn, động tác tay và chân của Thanh Huyền càng ngày càng linh hoạt. Không hề thô kệch như mọi người tưởng, thì ra đánh trống cũng có thể uyển chuyển và linh hoạt như vậy. Ở dưới có vài người rút điện thoại ra quay lại. Mọi người cùng hát vang, vừa cổ vũ Thanh Huyền. Một khúc xong, thực sự dư âm còn mãi. Mọi người lại tiếp tục hát vang quân ca. Giờ thì chẳng cần để ý xem ai trên sân nữa rồi.” Thật tuyệt. Thì ra đây chính là vũ điệu cổ vũ sĩ khí của quân. Tôi thực may mắn.” Một giáo tập quay sang nói chuyện

“Tuổi trẻ đúng là nhiệt huyết. Một điệu này vừa nhu vừa cương, kết hợp quả thực tuyệt vời.”

“Thấy không, binh sĩ mà ra trận thế này, luôn có người ở sau cổ vũ, thực mát lòng.”

Mấy giáo tập cũng tùm năm tùm ba lại khen ngợi. Nữ sinh kia trong đợt quân huấn biểu hiện xuất sắc. Không ngờ khả năng vũ đạo tốt như vậy. Mà không chỉ vũ đạo bình thường, mà còn có sự xuất sắc của võ học. Lực đạo vừa cương vừa nhu, thân thủ lại lạnh lẽo khiến người ta thán phục.

“Tuyệt quá Huyền Huyền, không ngờ cậu còn có cái này.” Tư Vũ phấn khích

“Đúng vậy, quả là đại sát tứ phương.” Hạ Hà cũng hăng hái “Tớ cũng muốn học bộ quyền này. Nhất định phải chỉ cho tớ... ý nhưng không phải kết hợp với múa đâu.”

“Thấy mặt Kiều Dương chứ?” Tạ Na tùm tùm “Quả là rất đẹp đấy!”

“Thanh Huyền, cậu nhảy rất tuyệt, còn dễ nhìn hơn mấy động tác uốn éo của Kiều Dương.” Trong lớp có bạn học nói

“Thanh Huyền, cậu quá dấu nghề rồi. Nhất định phải đăng kí tiết mục này cho khai giảng.” Lớp trưởng phấn khích nói

“Bên lớp A4 có người quay clip, tớ sẽ nhờ gửi vào hòm thư cho cậu.” Một bạn khác nói

“Cảm ơn mọi người.” Thanh Huyền cười cười, ánh mắt cong cong rất đẹp

Đây quả nhiên là việc tốn sức mà... Thanh Huyền tự than thở. Cô đúng là còn có chút ham hư vinh rồi. Nhìn đi, những người đó vẫn sùng bái cô. Cảm giác như làm hoàng quý phi đứng trên vạn người dường như vẫn còn đâu đó. Phải, quyền lực ai chẳng muốn. Thế nhưng, có bản lĩnh để ngồi vững hay không lại là chuyện khác. Thanh Huyền của quá khứ không đủ bản lĩnh, vì vậy cô chấp nhận buông. Thế nhưng ở đây thì khác, vì đối thủ lớn nhất của cô đâu có ở đây. Hẳn chắc chắn vui vẻ khi thấy cô chết nhé? Tâm trạng Thanh Huyền trầm xuống, sao có thể nhớ tới người đó chứ?

Kết thúc rồi. Cô chính là Trương Thanh Huyền, cô mới 15 tuổi. Mọi việc mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Thanh Huyền tự nhủ. Cũng giống như năm đó, cô 15 tuổi trôi nổi trong cung cấm, sẽ chẳng ai có thể ngăn cản cô.

(Hự, thấy tính cách bà có vẻ vụn vặt rồi. Thôi thì vụn luôn đi. Cho nó máu.)

Gần đến khai giảng, lớp trưởng hỏi Thanh Huyền có muốn góp tiết mục cho trường không. Thanh Huyền từ chối. Những cảm xúc hôm liên hoan lửa trại khiến cô giật mình thảng thốt. Dường như một phút mất không chế tâm tình, cô như bị kéo trở lại hoàng cung hắc ám đấy. Thanh Huyền không thích cảm giác đó.

Còn Kiều Dương tiếp tục đăng kí tiết mục văn nghệ. Thanh Huyền mặc kệ cô nàng âm dương quái khí nói hổng, cùng cả lớp tập diễu hành cho buổi khai giảng. Cô được chọn làm người cầm biển đi đầu.

Cuối tuần, Thanh Huyền về nhà. Thứ hai khai giảng, cô còn được nghỉ hai ngày, vì vậy Thanh Huyền cũng không bỏ phí thời gian luyện tập. Thím Trương có việc trở về quê tuần trước nên cô phải tự đi chợ. Thanh Huyền cầm thẻ, khóa cửa rồi ra cửa gọi taxi. Cô không thích đi xe bus chen chúc chật chội. Có lẽ do sống ở cổ đại quen việc kiêu riêng, cô không muốn chen chân lên xe bus với mọi người. Thanh Huyền sống ở chung cư gần trung tâm thành phố. Đi xe taxi chưa đến mười phút là đến trung tâm thương mại. Ở đây cái gì cũng có, cô chậm rãi đi bộ. Có lẽ thiên tính mua sắm của phụ nữ thời nào cũng có, chỉ một buổi sáng cô đã vác túi lớn túi nhỏ. Thanh Huyền nhủ mi nhìn đồng quần áo giày dép, quyết định sẽ nhờ dịch vụ vận chuyển tận nhà.

Cô ghé vào một nhà hàng gần đó ăn chút gì. Giữa trưa, cũng có chút đói bụng. Thanh Huyền không thích ăn đồ ăn nhanh nhiều dầu mỡ mà chọn một quán ăn bản quốc có danh tiếng trong trung tâm.

Thanh Huyền khá ngạc nhiên khi thấy Dạ Vũ giúp việc cho quán ăn này. Nhưng cô điềm nhiên gọi thực đơn, bởi ánh mắt hần cũng muốn nói không quen biết cô. Thanh Huyền bỗng nhớ tới lời của Tư Vũ.

“Cậu biết không? Điều kiện nhà Dạ Vũ không tốt đâu. Tổ nghe nói cha cậu ta trước đây làm ăn bất động sản, có điều vỡ nợ bỏ trốn. Nhà cậu ta còn có một cô em gái lớp 5, mẹ cậu ta bị bệnh, khá tốn tiền. Mặc dù nói mẹ cậu ta thành công li hôn nhưng những người kia thường xuyên đến quấy phá đòi nợ. Cũng may cậu ta học giỏi, tự kiếm học bổng để trang trải. Cậu ta dựa vào học bổng toàn phần để qua học kì một đây.”

Con người mà, ai cũng có số phận khác nhau. Khổ sở, ai chẳng có. Có điều tự mình phải cố gắng mà vượt qua nỗi khổ thôi. Không có ai là khổ nhất, chỉ có càng khổ hơn. Cô không thể vì nghe câu chuyện gia cảnh nhà cậu ta mà thương hại người ta được. Chỉ ít, làm vậy là nhục mạ tự tôn cậu ta. Thanh Huyền cảm thấy nếu cậu ta tự kiếm tiền bằng khả năng của mình, vậy là rất tốt.

Thanh Huyền ăn xong, thanh toán có để lại tiền bo. Mặc dù Dạ Vũ ngạc nhiên, nhưng cậu nhận. Những khách hàng lịch sự và có tiền thường để lại tiền bo cho nhân viên phục vụ họ. Đây không phải là lần đầu tiên cậu nhận được số tiền này, nhưng có lẽ đây là lần khiến cậu ê ẩm nhất. Nhìn theo bóng lưng của Thanh Huyền đi xa, cậu có chút ghen tị. Người với người, so sánh thật khác nhau. Số tiền bo của cô bằng cả ngày lương của cậu. Những người như vậy, cậu mãi mãi không thể xứng với. Ánh mắt Dạ Vũ có chút tối lại, nhưng rất nhanh trở lại làm việc.

Thanh Huyền sau khi ăn xong, lại đi bộ vào siêu thị mua thức ăn và đồ dùng. Cô chọn đồ đặc xong cũng đã hai giờ chiều. Siêu thị không cho mang xe đẩy ra nên phải tự xách đồ. Nhìn hai túi đồ to dùng, Thanh Huyền thật hết cách. May mắn đồ trước đó đã mang về một nửa. Thanh Huyền định xách đồ thì có bàn tay nhanh nhẹn giúp cô xách trước.

“Tôi giúp cậu.”

Dạ Vũ tan ca, liền muốn trở về thì thấy bóng dáng Thanh Huyền đứng cửa siêu thị nhủ mày. Cậu thấy dưới chân cô hai túi to, liền muốn qua giúp đỡ. Không liên quan đến việc trả tiền, chỉ là bạn bè giúp nhau mà thôi.

“Cảm ơn.” Thanh Huyền cũng không khách khí.

Hai người trầm lặng đi ra khỏi khu trung tâm sầm uất. Thanh Huyền đứng đợi taxi. Cô quay sang nhìn Dạ Vũ đang cầm hai túi lớn.

“Cậu về đâu?”

Dạ Vũ có chút chần chừ. Nhưng vẫn nói “Đường X”

“Vậy cùng về đi. Nhà tôi cũng ở đường đó.”

Hai người lên xe cũng không nói gì. Thanh Huyền khá ngạc nhiên. Bởi vì đường X không biệt thự thì cũng chung cư cao cấp. Tuy nghe nói nhà cậu ta phá sản, nhưng ở khu chung cư căn hộ cao cấp như vậy thật vẫn tốt nha.

Quả thực là điều kiện tốt, nhưng ba mẹ con cậu ở nhờ với nhà bác cả. Ông bà ngoại cậu ở đó, thương con gái nên mới thương lượng với bác cả đưa ba người về. Bác cả thì không sao nhưng bác dậu thì luôn cạnh khóe dè bii. Cậu và mẹ nhận được, nhưng em gái cậu thỉnh thoảng sẽ cãi lại vài câu. Lúc đó bác dậu sẽ làm như bị xúc phạm nặng nề lắm. Bà ngoại lại phải lấy chuyện bác dậu vào cửa hai mươi năm chưa có con, bác ấy mới yên lặng quay đi. Trong một lần đi học về muộn, Dạ Vũ phát hiện bác cả có người bên ngoài, hơn nữa con trai cũng đã bốn tuổi. Điều này khiến mẹ con cậu được ở yên trong nhà, vì gia đình nhà bác dậu thực sự có quyền thế. Quả nhiên mỗi nhà một cảnh mà.

“Đến rồi, cậu ở đoạn nào?”

“Tôi ở tầng 12.”

“Thật khéo, thì ra chúng ta là hàng xóm” Thanh Huyền mỉm cười. “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Dạ Vũ gật đầu, giúp Thanh Huyền xách đồ về tận cửa. Thì ra, hai người là hàng xóm. Khi cánh cửa đóng lại, cậu cũng xoay người về căn nhà cuối dãy.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ cũng không ảnh hưởng nhiều đến hai người.

Lễ khai giảng, Thanh Huyền mặc bộ lễ phục đỏ, tóc buộc cao, nhìn tràn đầy sức sống đi đầu. Cô không thích màu này cho lắm, tuy nhiên đồng phục đội điều hành ai cũng vậy. Thanh Huyền mau chóng được phong làm hoa khôi bởi vẻ ngoài xuất sắc khiến nhiều đàn anh đàn chị và các bạn cùng khối ủng

hộ. Đương nhiên Kiều Dương cũng có người thích. Có điều đối mặt với sự khen ngợi này, cô chỉ mỉm cười.

Sau khai giảng, kì học chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Chương 6 Viết lại câu chuyện

Sáng sớm Thanh Huyền vẫn giữ thói quen chạy bộ, nhưng cũng không đi cùng Hạ Hà nữa. Hạ Hà đã tìm được một nam sinh chạy bộ cùng. Hai người quả thực oan gia không đụng nhau không thân. Tính cách nam sinh kia cũng trẻ con, Hạ Hà cũng vậy, hai người rất nhanh thân nhau.

Thanh Huyền giữ thói quen dậy sớm rồi ngủ sớm. Trong ngày mọi việc cũng làm gọn ghẽ. Tuy nói mọi việc lặp đi lặp lại, song Thanh Huyền tự cảm thấy mọi việc tốt lắm. Khi đã trải qua quá nhiều sóng gió, đôi khi cuộc sống bình lặng lại khiến người ta khao khát hơn bao giờ.

Mỗi ngày, Thanh Huyền lại cũng viết lại câu chuyện kiếp trước của mình. Có lẽ vì đặc biệt tưởng niệm một vài người đi. Dường như một số chi tiết cô đã không còn nhớ quá rõ. Nhưng để viết lại những gì mình đã trải qua, làm sao có thể quên. Có điều mỗi ngày cô cũng chỉ đánh hơn năm ngàn chữ, tốc độ coi như là chậm. Ban đầu một số người không thích tính cách của Trương Thanh Thanh, cảm thấy cô ta quá lãnh tính. Chuyện lại cũng chẳng mộng mơ, cũng chẳng xác định nam chính, cũng không yêu đương mãnh liệt, thuần túy là cung đấu, âm mưu đương mưu chồng chất. Nhưng cũng đặc biệt hợp khẩu vị của một số độc giả.

Thế nhưng Thanh Huyền cứ viết. Ngày ngày ngoài tập thể dục, học tập thì chính là ngồi trong kí túc xá học cách chơi game online và viết truyện. Hạ Hà và Tư Vũ trong ban cán sự, đặc biệt bận rộn. Thành ra, Thanh Huyền lại dần thân quen với Tạ Na. Hai người cùng đăng kí nik chơi game Vô Lâm Chi Mộng. Thanh Huyền đặc biệt nhân tân cùng thích ý.

Cuối tuần, cô sẽ về nhà. Thỉnh thoảng đối mặt với hàng xóm Dạ Vũ, cũng gật đầu chào hỏi. Khi đó cô sẽ nghe thím Trương bát quái về hàng xóm, cũng hiểu đôi chút về hoàn cảnh của Dạ Vũ. Mẹ cậu ta cũng chẳng làm được việc nặng nhọc, thường hay đi chợ giúp mẹ đẻ, nên cũng thân quen với thím Trương.

Kì thi tháng đầu tiên, Thanh Huyền đạt được điểm số cũng khá tốt. Những môn văn, sử, địa max điểm. Thế nhưng lí, hóa có kém chút. Tuy nhiên điểm số cũng đứng thứ hai toàn khối, thứ hai toàn lớp. Dạ Vũ lần này đứng thứ nhất. Cậu ta quả thực rất giỏi. Mặc dù bình thường cậu ta bận rộn vừa học vừa làm thêm nhưng điểm vẫn rất cao.

Khi sống lại, Thanh Huyền rất muốn học tập vượt cấp, thật nhanh ra trường, làm việc. Nhưng rồi cô thông suốt. Trước kia, cô buộc chặt mình là do hoàn cảnh ép buộc. Bản tính của Thanh Huyền vẫn là thật lười. Nếu có thể chơi, việc gì phải học. Bởi cô có tiền, có thời gian, có tuổi trẻ. Cô đã không thể hưởng thụ trọn vẹn tuổi trẻ hai lần, vì sao lần thứ ba còn cố gắng đâm đầu vào. Với người khác, học tập là để kiếm tiền. Xã hội giờ coi trọng bằng cấp, đi đâu cũng cần thật tốt. Thế nhưng phương diện tiền bạc cô không lo. Di sản để lại cô có thể ăn tiêu ba hai đời. Việc làm thì không phải tự kiêu, nhưng Trương Thanh Huyền cô còn lo không kiếm được tiền sao. Vì vậy, tự nhiên Thanh Huyền cũng buông lỏng đi nhiều.

Nhưng mà mấy cô bạn cùng phòng cũng không tốt thế. Bởi vì lo việc lớp, Tư Vũ lần này điểm cũng chỉ đứng khoảng hai mươi lăm toàn lớp, rớt ra ngoài top bảy mươi toàn khối. Hạ Hà tệ hơn, rớt xuống top bốn mươi của lớp, trong khối đã ngoài một trăm. Riêng Tạ Na, hành động ăn ngủ nghỉ khá thống nhất với Thanh Huyền, hai người cùng học tập chung, lại tiến vào top mười lăm của lớp, đứng thứ ba mươi hai trong khối. Vì vậy hai cô nàng kia đang tung tăng, cũng tạm thời thu liễm lại, chú tâm học tập. Còn Tạ Na hưng phấn tự thưởng đọc tiểu thuyết đến hơn nửa đêm. Truyện của Thanh Huyền đã viết được mấy vạn chữ, cũng đã hơn một nửa. Độc giả cũng ngày càng nhiều. Có lần, cô thấy Tạ Na đọc truyện của mình, mới lo đăng hỏi thăm.

“Nếu cậu rảnh thì đọc thử đi, truyện này hay lắm. Tớ thấy rất thực, rất đã. Nhiều lúc đọc tiểu thuyết cứ thấy nam chính lúc nào cũng cuồng khốc bá đạo, nữ chính ngu xuẩn cực kì, ở hậu cung mà cứ như cái chợ, coi ai cũng ngu ngốc ấy. Truyện này Trương Thanh Thanh được tác giả viết cực kì sắc sảo, nhưng cũng cực mâu thuẫn. Cô ta muốn sống sót trong hoàng cung, trở thành người thắng cuối cùng, nhưng tính cách cô ấy thực sự không hợp với hoàng cung, lại cũng là người hợp với hoàng cung nhất. Thủ đoạn oanh tạc, tàn nhẫn, lại cũng rất có nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người. Không biết nam chính là ai, nhưng tớ nghĩ rất có thể là tử hoàng tử. Rất nhiều hành động cho thấy anh ta có tình cảm với Trương Thanh Thanh, nhưng dường như nữ chính lại không nhận ra. Nữ chính thực ngốc.”

Trương Thanh Huyền ngạc nhiên, mày có chút nhíu lại. Phải biết bấy giờ câu chuyện vẫn chưa đến hồi đoạt ngôi, nhưng khá nhiều chi tiết cho thấy phe phái thái tử không là gì so với người đó. Không ngờ Tạ Na lại có thể đoán được người thắng cuối cùng. Nhưng nam chính sao? Người đó lại có thể thích cô sao? Là cô ngốc như lời Tạ Na nói, hay cung cấm đã bòn rút hết tình cảm của cô?

“Theo tớ, tử hoàng tử quả thực có thể thượng vị, nhưng nói anh ta yêu nữ chính có chút khiên cưỡng. Tất cả các hoàng tử đều muốn mập mờ với nữ chính, nhưng anh ta lại là người lí trí nhất. Anh ta có lẽ yêu thích nhất vẫn là giang sơn và ngai vàng mà thôi.” Giọng nói của cô lạnh nhạt, không chỉ vậy còn có chút giễu cợt.

“Cậu cũng đọc sao?” Tạ Na giật mình “Thật tốt, còn tưởng mình nói cậu sẽ không hiểu cơ. Thực ra tớ thấy truyện này rất đúng chất cung đấu, thực sự

có thể chuyển thể thành phim. Cậu xem đi, tương lai nhất định sẽ thành phim. Nội dung cũng đầu rất tốt, nam chính yêu ngai vàng, cũng không mù quáng vì nữ nhân. Nữ chính hiểu rõ mình, rõ người, thông minh, lại cũng hiểu rõ tình cảm nhà đế vương, không bị vướng vào tình cảm là quyết định sáng suốt nhất của cô ta.”

Quả nhiên khi lộ ra đến đoạn tứ hoàng tử có thể lên ngôi, độc giả của cô gầm rú dữ dội. Truyện cũng đã đẩy lên top no.1 của diễn đàn. Lướt đọc đột phá khiến cô cũng cảm thấy giật mình. Thì ra vẫn còn nhiều người chưa chắc chắn tứ hoàng tử thượng vị. Hành động của anh ta được viết lại quả nhiên là tự nhiên vô cùng. Không ai nghĩ một hoàng tử nhìn nhân dân lại là người âm mưu nhất. Lượng comment chê có khen có khiến cô cũng chẳng buồn đọc.

“Lầu 1: ta biết mà... tứ hoàng tử quả nhiên là boss cuối cùng *Gào*”

“Lầu 2: Trời ơi, khổ thân thái tử. Thấy thực ra thái tử cũng rất tốt, nhưng anh ý hiền quá, không lại được tứ hoàng tử. Fans của thái tử điểm danh.”

“Lầu 3: Lầu 2 quá ngốc rồi. Nhà đế vương thì hiền quá sao sống nổi. Người ta dùng đức trị nhưng cũng không cần như vậy chứ. Ủng hộ tứ tử”

....

“Lầu n: Mấy bác có để ý, dường như mặc dù tứ tử thượng vị, nhưng mà vẫn không tính là nam chính hay không?”

“Lầu n+1: Ta khinh, ngay từ đầu không thấy là thuần chất cung đấu phấn khích sao? Nam chính là cái gì. Ủng hộ Thanh Thanh lập hậu cung mỹ nam thu hết vào tay.”

“Lầu n+2: nói mới thấy, nữ chính tâm đúng là quá lạnh rồi. Cái gì cũng tốt, chỉ có chỉ số tình thương thiếu đến đáng thương.”

Trương Thanh Huyền lướt qua diễn đàn một lượt rồi chuyển sang cửa sổ game đánh quái. Bên cạnh Tạ Na đang hùng hù hỏ hỏ bình luận về truyện. Điện thoại reo, nhìn thấy số máy lạ, Thanh Huyền có hơi nhũn mày, nhưng vẫn nhấc máy.

“Xin chào, tôi là Phạm Diên bên diễn đàn truyện Thiên Hạ Vô Song. Đây có phải số máy của Thân Thân Đăng Đăng không?”

“Đúng vậy.” Giọng Thanh Huyền có chút nhẹ. “Chị làm ơn đợi chút.”

Cô đứng lên, thấy Tạ Na bên cạnh không để ý, bước ra ban công.

“Xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Chào bạn, theo thông tin bạn đăng kí trên diễn đàn, chúng tôi đã gửi một số thông tin về tiền nhuận bút cho chương vip của bạn, nhưng dường như bạn chưa check mail nên chúng tôi cần gọi lại xác nhận thông tin. Truyện của bạn rất được hoan nghênh trên diễn đàn. Nếu có thể sau truyện này, bạn sẽ tiếp tục đăng truyện chứ?”

“Cảm ơn, tôi sẽ cân nhắc.” Thanh Huyền mỉm cười “Thông tin chị gửi tôi sẽ kiểm tra lại sau.”

“Vậy cảm ơn bạn đã chọn diễn đàn của chúng tôi. Mong rằng sẽ tiếp tục được hợp tác.”

Thanh Huyền cúp máy, trở lại chỗ kiểm tra thư điện tử. Truyện đã viết được bốn tháng, cũng mau đến hồi kết. Số chương VIP bắt đầu từ hai tháng trước đã xét duyệt nhưng cô không để ý. Trong mail có ghi số tiền được tạo thành tài khoản mới, mời cô đến kí xác nhận và mong muốn kí hợp đồng. Thanh Huyền không có ý định kí hợp đồng. Bản thân cô không thiếu tiền, nếu kí thì phải sáng tác theo yêu cầu, cũng sẽ làm mất hứng thú của cô. Thế nhưng cô vẫn xác nhận đến lấy thẻ. Đáng là của cô, sẽ không thể bỏ đi như thế.

“Thanh Huyền, nghỉ đông sắp tới cậu làm gì?” Tạ Na hỏi

“Chắc chỉ nằm nhà thôi.” Thanh Huyền nghĩ đáp

“Vậy chúng ta tiếp tục hẹn nhau đánh quái. Kì nghỉ này có lẽ Thân Thân đại thần cũng hoàn truyện. Thật không biết kết thúc thế nào. Tớ thực sự rất mong đấy.”

“Nữ chính sẽ chết thôi.” Thanh Huyền băng quơ

“Không phải đâu.” Tạ Na la toáng lên “VẬY tứ tử phải làm sao?”

“Ha ha, đừng đùa. Hai người trên quan hệ vẫn là mẹ kế con chồng đấy. Tứ hoàng tử lên ngôi thì sao? Hắn có cả thiên hạ rồi, mỹ nhân vẫn là không thể tới miệng mới tốt nhất.” Thanh Huyền nói.

Tạ Na nhũn mày suy nghĩ, lại trầm ngâm, thờ dài.

“Tớ cũng đâu phải tác giả, truyện cũng đã kết thúc đâu mà cậu sầu như vậy.” Thanh Huyền trêu chọc.

“Cũng đúng.” Tạ Na gật đầu. “VẬY dọn đồ đi, nốt ngày mai công bố điểm kiểm tra là nghỉ rồi”

Hai người cất máy tính rồi về giường ngủ. Thanh Huyền có chút khó ngủ. Kết thúc như vậy, là quá vô trách nhiệm phải không? Người kia, phải làm sao

ư?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Không ngoài dự liệu, điểm kiểm tra lần này của Thanh Huyền vẫn là lão nhị. Đương nhiên không phải do bài khó khăn gì mà nàng cố ý để sai vài chỗ. Làm người không cần quá rêu rao. Đứng ở đầu sóng ngọn gió, cứ để người nào thích đi. Điều đáng mừng là kết quả của Tư Vũ và Hạ Hà nâng cao rõ rệt do học tập chăm chỉ. Vì để ăn mừng, bốn người quyết định đi xem phim.

“Mai có buổi công chiếu của ảnh đế Thiên Minh, các cậu muốn đi xem không?” Tư Vũ thần bí xòe mấy vé xem phim.

“Trời ơi, chính là ảnh đế vắng bóng 5 năm trời đấy ư?” Mắt Tạ Na sáng lờ lờ. “Cậu thực sự có vé?”

“Đương nhiên, tớ là ai nào! Ba tớ ở tòa soạn được cho mấy vé, tớ xin mãi mới được đó. Đây là buổi công chiếu sau 5 năm vắng bóng của Thiên Minh, nghe nói cháy vé từ khi vừa rao bán chưa đầy nửa tiếng đấy.”

“Sức hút của anh ấy rất lớn. Tớ thích nhất Thiên Hạ Hoan Ca, Thiên Minh đóng vai Thái Tử rất tuyệt, thực sự phong tư ngời ngời.” Hạ Hà nói

Mấy người rất sôi nổi, còn Thanh Huyền thực sự không nhớ nổi ngôi sao hiện nay là ai chứ đừng nói Thiên Minh hay Hắc Minh. Nhưng điều đó cũng không giảm hứng thú của cô nghe bất quải.

Có điều thực sự đã lâu không có xem phim. Ngày mai cũng bắt đầu kì nghỉ đông nên bốn người khá thả lỏng. Cả bốn người đều ở cùng thành phố nên hẹn nhau giờ, mỗi người lại trở về nhà mình.

Thanh Huyền trở về, căn nhà lạnh ngắt. Thím Trương xin về thăm cháu trai một tuần. Cô có chút phiền chán táo bạo. Dường như thời gian mùa đông bao giờ cũng gọi cho Thanh Huyền cảm giác không thể nào tốt được. Bên ngoài cũng đã có tuyết rơi, Thanh Huyền lười ra chợ, dự định gọi đồ ăn đến thì có chuông cửa.

Người phụ nữ nhìn còn khá trẻ, nhưng nét mặt có chút phiền muộn đứng cửa. Thấy Thanh Huyền mở cửa, bà mới hơi lên tinh thần, mỉm cười.

“Cháu là Thanh Huyền phải không? Thím Trương có nhờ cô mua thức ăn cho cháu. Cháu cầm lấy đi.”

Thanh Huyền nhận lấy túi, nhìn đánh giá người phụ nữ trước mặt. Có lẽ đây chính là mẹ Dạ Vũ mà thím Trương nhắc đến. Cô mỉm cười lễ phép.

“Làm phiền cô rồi. Hết bao nhiêu cháu gửi tiền ạ?”

“Không không, thím Trương đã gửi tiền rồi.” Người phụ nữ có chút bối rối. “Có điều thím Trương nói về một tuần, nhưng cháu có thói quen muốn tự chọn đồ nên chỉ gửi tiền buổi hôm nay. Thím Trương nói cháu về nhà có lẽ sẽ ngại xuống đường mua đồ ăn, thức ăn nhanh sẽ không tốt. Cô nhận được lời nhắn của thím Trương nên tiện đường mua đồ thôi.”

“Cảm ơn cô.” Thanh Huyền cười “Cô có muốn vào nhà chút không?”

“Không cần. Thức ăn ở đây. Cô còn về bên nhà nấu com. Nếu có việc gì không làm được, cô sẽ bảo con trai cô sang giúp cháu. Cô là Dạ Nguyệt Đàm.”

“Cảm ơn cô Dạ.”

Họ Dạ, hình như Dạ Vũ là theo họ mẹ. Thanh Huyền đóng cửa, kiểm tra thức ăn. Đồ vẫn còn tươi, cũng là mấy món cô thích. Thanh Huyền hừ ca, đi vào bếp nấu ăn.

Hôm sau, bốn người gặp mặt ở rạp chiếu phim. Thanh Huyền đi taxi đến, vừa vặn trước giờ chiếu năm phút. Mọi người chỉ còn thiếu Hạ Hà. Cũng chốc lát sau, cô bạn mới chạy tới.

“Giao thông thành phố đúng là bầy người ta.” Hạ Hà than thở “Suýt chút nữa tớ đã bị trễ xe bus”

“Cậu suốt ngày hấp ta hấp tấp.” Tư Vũ oán giận “Vào mau lên, sắp chiếu phim rồi.”

Khi bốn người vào thì vừa hết quảng cáo. Nhạc nền phim róc rách tiếng đàn cầm. Đây là bộ phim cổ trang nói về Võ Mị Nương. Bản Drama này nữ chính là một ngôi sao nổi tiếng, diễn xuất rất hay. Ảnh đế Thiên Minh mà mấy người họ mong đợi vào vai quả nhiên xuất sắc. Hai người diễn phản diện

giả trị đều cao, bản drama này còn có chút cách tân khiến khán giả đi từ cảm xúc này sang cảm xúc khác. Thanh Huyền xem cũng có chút xuất thần.

“Này!” Tạ Na huých vai Thanh Huyền “Thấy không? Võ Mị Nương cũng là mẹ kế đấy, người ta vẫn có thể lên hậu, thậm chí là để hậu nhiếp chính mấy năm, tại sao Trương Thanh Thanh lại không có dũng khí đó mà phải chết?”

Thanh Huyền có chút ngẩn người. Tại sao ư? Bởi vì cô mệt mỏi. Hay bởi vì yêu không đủ sâu? Hay cô vẫn mang tâm tính của người hiện đại, chỉ mong muốn một vợ một chồng? Trương Thanh Huyền sờ dĩ sống tốt trong cung đấu, là bởi vì tiên đế không đụng đến cô, cô cũng không yêu tiên đế. Thậm chí cô cũng không tin nhiệm người đó, không dám đánh cuộc tâm của mình, nên lựa chọn buông tay.

Thanh Huyền suy nghĩ điều này, bỗng chốc suy sụp đi nhiều. Cô trở về nhà, cũng không biết có nên viết truyện tiếp không. Tâm trạng nặng nề, liền lên Võ Lâm giết quái, ngược người.

[Ta chỉ là người qua đường]: Sao đã lên rồi? Không nghỉ ngơi sao?

[Thanh Huyền]: Ừ, cậu cũng không nghỉ sao?

[Ta chỉ là người qua đường]: Ba mẹ mình sang nhà ông nội. Được dịp cũng phải chơi chút. Mau kéo mình đi.

Ta chỉ là người qua đường là nik của Tạ Na. Thanh Huyền rảnh rồi không làm gì sẽ cày game nên cấp cao hơn Tạ Na. Thỉnh thoảng thích trang bị nào, cô còn nạp tiền để lấy nên trong sever đứng thứ ba bảng tài phú. Tâm trạng không tốt, Thanh Huyền một đường giết quái, để Tạ Na ăn kinh nghiệm.

[Ta chỉ là người qua đường] [Phụ cận]: Hôm nay hăng vậy? Nghỉ thôi, cũng sắp 12h sáng rồi.

[Thanh Huyền] [Phụ cận]: Vậy cậu cầm đồ đi. Xem thích thì dùng, không thì bán đi. Máy thứ này tớ không dùng được.

[Ta chỉ là người qua đường] [Phụ cận]: đại hiệp, cậu cũng quá đốt tiền rồi. Bye bye.

Tạ Na off, Thanh Huyền sắp xếp đồ trong túi chuẩn bị nghỉ thì có tin nhắn tới.

[Người lạ] [Tịch Mịch]: Thanh Huyền???

[Người lạ] [Thanh Huyền]: Có chuyện sao?

[Người lạ] [Tịch Mịch] thêm bạn là bạn bè. Đồng ý or từ chối?

Thanh Huyền nhủ này, dứt khoát ần từ chối rồi thoát ra. Tâm trạng không tốt, còn có người muốn ra về thần bí sao?

Bên kia máy tính, người đàn ông có chút ngẩn ra. Không ngờ người kia còn chưa nói đã off. Hắn bỗng nở nụ cười khiến người ta không thể hiểu nổi.

Mặc dù không thể chắc chắn, nhưng cái cảm giác này khiến hắn phiền não. Hắn sắp mau không chịu nổi rồi. Chỉ cần cảm giác đó là người kia, hắn sẽ điên cuồng mà điều tra. Hắn nhắc máy gọi cho trợ lý.

“Anh Minh, muộn thế này anh còn có việc gì sao?”

“Muốn tra IP thì mất bao lâu?” Giọng hắn vô cảm

“Anh lại muốn tìm người đó sao?” Giọng người kia tỉnh cả ngủ “Anh tìm đã năm năm, rốt cục anh có nhớ người ta là ai không vậy?”

“Cậu có giúp không?” Giọng hắn sa sầm.

“Được được, em sẽ làm. Nhưng cũng phải để sáng mai chứ. Nửa đêm như vậy..”

“Hừ...”

“Dạ, anh gửi ngay địa chỉ em tra liền.”

Hắn gác điện thoại, quay lại bên máy tính. Thứ này cũng thật tiện lợi. Thân phận này cũng thật tiện lợi.

Năm năm trước hắn tỉnh dậy, không phân rõ đâu là thực đâu là mộng. Hắn nghĩ mình đóng phim nhiều quá cũng thành giấc rồi, sao có thể trải qua nhiều chuyện như vậy chứ. Thế nhưng, khi hắn hồi tưởng lại, đầu lại kịch liệt đau đớn. Hắn muốn tìm kiếm một người khiến hắn khắc cốt ghi tâm, nhưng lại không nhớ nổi gương mặt đó nữa. Kí ức vụn vặt chỉ có cái tên tiểu Huyền là in sâu trong hắn.

Hắn bắt đầu đi tìm. Hắn luôn có linh cảm người hắn tìm còn chưa xuất hiện. Cho đến tháng trước, khi hắn tình cờ tìm kiếm vương triều Đại Nhạc thì xuất hiện cuốn tiểu thuyết Đại Nhạc Thanh Ca. Hắn đọc, lại dường như có cảm giác thực quen thuộc với câu chuyện ấy. Càng đọc, tìm không hiểu sao càng đọc nhanh. Hắn linh cảm mãnh liệt người hắn tìm xuất hiện rồi.

Game online này do trợ lý giới thiệu cho hắn giải sầu. Hắn cảm thấy cấu hình rất đẹp. Có vẻ như hắn vẫn luôn thích tạo hình cổ điển này. Cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy mình có tất cả nhưng vẫn tịch tịch. Hắn đang tìm kiếm ai đó lấp khoảng trống đó

Thanh Huyền. Thanh Huyền. Tiểu Huyền... Chẳng hiểu sao cái tên ấy cứ vọng lại khiến hần muốn tìm hiểu. Là người đó sao? Lười đến nỗi chẳng buồn đặt tên. Lười đến nỗi không thèm để ý chuyện không liên quan tới mình. Là người đó sao?

Hần là như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nghỉ đông một tuần, Thanh Huyền lẩn qua lẩn lại từ trò chơi qua diễn đàn truyện. Cô đã đi lấy thẻ và nhận tiền. Người đến nói chuyện với cô là một cô gái trẻ. Mặc Bắc khá ngạc nhiên khi biết Thân Thân Đăng Đăng lại chỉ là một cô nhóc lớp mười.

Tiếp theo đó là gần đến tết âm lịch. Bác cả gọi điện báo cô sang bên nhà đón tết. Thanh Huyền nghĩ một chút cũng đồng ý. Ngày 29, cô rời tỉnh N sang tỉnh B. Xe ngày tết rất đông, Thanh Huyền đi taxi mất tám tiếng. Cô xách túi nhỏ lên, theo trí nhớ tìm đến nhà bác cả Trương Đức Nghĩa.

Bà cô đứng thứ ba, trên có bác cả và một chị gái, dưới còn có một em trai. Gia đình bên nội của cô chỉ còn bà nội. Bác cả có một cậu con trai đang học đại học ở thành phố, tết này cũng trở về. Cậu tư tên Trương Đức Trí, là giáo viên tiểu học ở tỉnh B, năm nay mới 25 tuổi, chưa có vợ nhưng sống riêng ở khu kí túc nhà trường cấp, vừa nghỉ tết cũng được bà nội gọi về.

Nhà bác cả quả thực cũng khá. Bác cả mở đường dây xe vận tải, buôn bán vận chuyển hàng cũng có danh tiếng. Bác cả làm người cũng có nghĩa tình, mới không thừa dịp Thanh Huyền ít tuổi chiếm tiện nghi. Vợ Trương Đức Nghĩa cũng là giáo viên, tính cách cũng rất tốt. Thanh Huyền đến thì cậu tư và anh họ Trương Thanh Hiền cũng đã về.

“Tiểu Huyền, mau vào đi. Trời có lạnh không? Sao không bảo cậu tư ra đón?” Bà nội Trương thấy cháu gái, vội gọi vào. “Đức Trí, giúp cháu bê hành lí vào.”

“Cháu chào bà, chào bác cả, bác gái, cậu, anh.” Thanh Huyền cười “Phiền cậu rồi.”

“Con bé này, còn khách khí với người nhà.” Bà Trương có chút oán hận “Ta bảo cháu cứ về đây sống, cháu cứ muốn ở tỉnh N một mình. Con gái như vậy bị người xấu để ý thì sao.”

Bà Trương cũng có chút suy tính nhỏ. Trong bốn đứa, con trai thứ ba có tiền đồ nhất. Tuy nói con cả cũng có vốn liếng khá, nhưng cháu trai lại không thích kinh doanh vận tải mà lại học tài chính. Mà tài chính, không phải thằng thứ ba có quan hệ tốt nhất sao? Vốn trước đó, chỉ đợi cháu trai tốt nghiệp, cậu nó chẳng phải sắp xếp chút là có chỗ tốt sao? Nay vừa đi là hai cái mạng, để lại một cái hàng lỗ vốn. Thằng cả lại chẳng biết chiếm tiện nghi, giống hệt cha già đã chết của nó. Bà phải lo cho cháu trai của bà chứ. Để hàng lỗ vốn kia tháng không biết tốn bao tiền ở ngoài, không bằng ở đây tiết kiệm tiền đưa cho bà.

Thanh Huyền sống mấy đời, chẳng lẽ còn không phân biệt được thật tình hay không. Bà nội cô luôn thích chiếm tiện nghi vật, nhưng sợ bác cả, không dám vươn tay dài. Có điều nếu cô ở đây, về pháp lí do bác cả giám hộ, nhưng xét cho cùng trong nhà bà vẫn lớn nhất, nhiều lúc vẫn phải nghe theo bà.

Thanh Huyền không có ý kiến. Muốn chiếm tiện nghi, cũng phải xem cô có đồng ý hay không. Cũng may người nhà này được ông dạy dỗ nghiêm, không có theo phẩm hạnh của bà. Có điều bác gái Trương Như Hoa đúng là do bà một tay nuôi, tính cách cũng là y nguyên bản.

“Cậu giúp cháu mang vào.” Trương Đức Trí cười “Mẹ, để Thanh Huyền nghỉ ngơi lau mặt hăng rồi nói chuyện.”

“Vậy mau lên. Phòng bác dâu đã chuẩn bị cho cháu rồi.” Bà Trương từ ái cười “Đi đường xa cũng mệt mỏi, mau rửa mặt đi.” “Vậy cháu xin phép.” Thanh Huyền cười.

Bác cả bận rộn đến 30, kết toán sổ sách cho nhân viên, đóng hàng các thứ nên chưa về. Bác dâu đi chợ cũng không có nhà. Trương Đức Trí dẫn Thanh Huyền lên tầng ba, vừa đi vừa nói chuyện.

“Việc học hành của cháu thế nào rồi?”

“Cháu thi lại năm vừa rồi, đỗ vào Ánh Dương. Học tập vẫn ổn, cậu yên tâm.”

“Vậy tốt rồi.” Trương Đức Trí thờ dãi “Thực ra sống một mình bên ngoài cũng tốt, sau này cháu có đi du học cũng dễ thích ứng. Bên bà đã có bác cả, cháu đừng lo lắng.”

“Cháu biết. Cảm ơn cậu.”

Trương Đức Trí là do bà Trương đẻ muộn, hơn Thanh Huyền có 9 tuổi nên cũng thân thiết. Hạn là do anh cả và anh ba nuôi. Chị gái Trương Như Hoa

thình thảng về lại muốn chiếm tiện nghi mang về nhà chồng, hẳn rất không thích. Nhưng dù gì cũng là mẹ và chị gái mình, có không thích cũng tránh chính diện xung đột mà thôi. Mẹ hẳn đánh chủ ý lên cháu gái hẳn còn không biết sao? Bà là đặc biệt trọng nam khinh nữ, nhưng lại đặc biệt yêu quý chị hai, có lẽ do cùng đức hạnh với bà đi. Chính tai hẳn nghe được hai người bàn bạc muốn chiếm tiện nghi từ Thanh Huyền, tâm không khỏi đau lòng cho cháu gái.

Thanh Huyền thấy sự chân thành trong mắt Trương Đức Trí, điểm nhẹ đầu. Bác cả có quan tâm, nhưng cách tăng quan hệ, cách tuổi tác nên không thể tỉ mỉ như Trương Đức Trí và Trương Đức Hiền. Thanh Huyền hiểu được chỗ khó của hẳn nên cũng không nói nhiều.

Lúc sau, bác dẫu trở về. Thanh Huyền giúp nấu cơm, cũng nói vài câu với bác dẫu.

“Con gái sống một mình bên ngoài cũng khó khăn. Nhưng mà cháu học phải ở lại kí túc xá, cũng không sao. Nếu muốn chuyển về đây, cứ về nhé. Bác rất hoan nghênh cháu đấy.”

Bác dẫu cũng chỉ có một đứa con trai là Trương Thanh Hiền nên rất thích bé gái. Trước đây ngày nghỉ hè cha mẹ Thanh Huyền thường gửi cô về nhà nội 1 tháng, bên ngoại 1 tháng nên cô cũng quen thuộc với tính bác dẫu. Đây là lời thật lòng.

Cũng chẳng mấy chốc là tết. Thanh Huyền trôi qua năm thứ hai sau khi trở về có người bầu bạn. Ăn tết ba ngày, Thanh Huyền cũng đã muốn trở về thì bác hai đến, dẫn theo cô chị họ Tàn Tố Tố. Tàn Tố Tố lớn lên xinh đẹp, hơn Thanh Huyền 2 tuổi, năm nay sẽ thi đại học. Có điều thành tích không tốt lắm, lại thích chơi bời nên quen quá mấy người bạn trai. Có điều cô ta xinh đẹp, lại giỏi giả bộ nên điều hòa quan hệ tốt lắm.

“Tiểu Hiền, tiểu Huyền, Đức Trí, mấy đứa đi trung tâm thương mại thì để chị Tố Tố đi cùng đi.” Bác hai cười chỉ Tàn Tố Tố. “Tố Tố, không phải nói hôm trước nhìn thấy mặt dây chuyền đẹp sao? Vậy để Thanh Huyền mua tặng chị đi.”

Tàn Tố Tố nghe vậy mắt sáng lên, đặc biệt háng hái. Trương Đức Trí nhủ mảy.

“Chị Tố Tố thích mặt dây thì có thể tự mua. Cùng lắm em trả tiền, sao có thể để Thanh Huyền trả. Tố Tố còn chưa mừng tuổi em nó kìa.”

“Đức Trí à, đồng lương còm của cậu cứ giữ mà tiêu đi. Thanh Huyền một tháng tiền tiêu vặt chẳng phải mấy vạn sao? Tiền tiêu vặt của nó còn nhiều hơn lương nửa năm của cậu đấy. Tố Tố thích mặt dây chỉ có vài trăm ngàn, so ra có khi còn kém một cái áo nó mua đấy. Phải không Thanh Huyền?”

Trương Thanh Hiền mặt đen quá nửa. Cậu cũng không thích cô em họ Tố Tố này. Cả cô hai thích chiếm tiện nghi. Thế nhưng là hậu bối, sao có thể chỉ thẳng mặt cô nói này nói kia.

“Huyền Huyền.” Giọng Tố Tố đặc biệt nũng nịu “Mẹ chị đùa đấy thôi, ai lại để em chi tiền.” Tố Tố liếc qua mẹ “Mẹ, con gái cũng đâu có thiếu chút tiền ấy. Hôm vừa rồi tiền mừng tuổi còn nhiều mà.”

Hai mẹ con này đặc biệt biết hát xướng. Một người ép, một người thanh cao muốn đẩy. Gặp phải ai mặt mông, chắc chắn là bỏ tiền ra rồi. Nhưng Thanh Huyền chỉ mỉm cười. Muốn so độ mặt dày với cô sao? Cũng thật buồn cười.

“Bác hai, tiền mừng tuổi bác cho cháu cũng chưa được mấy trăm ngàn mua dây cho chị Tố Tố đâu.” Thanh Huyền cười tươi “Có điều tiền mừng tuổi cả nhà cũng vừa đủ trăm ngàn. Cháu ở đây không mang theo tiền, vậy mừng tuổi lại luôn chị Tố Tố nhé.”

Nửa đùa nửa thật như vậy, còn muốn chiếm tiện nghi của cháu gái sao? Trương Như Hoa tức giận đến xanh mặt, còn muốn nói. Nghĩ lại, nó lại đây cũng không mang tiền mặt, nhưng xoát thẻ chắc chắn có chứ. Nếu để Tố Tố đi, cứ mượn tiền mua là được. Trương Như Hoa nháy mắt ra hiệu cho Tàn Tố Tố.

“Sao thế được. Mấy đứa đi vui về nhé. Mau nhanh đi đi kéo sắp trưa.”

Bà cũng không ngu. Đến lúc đó Tố Tố tự có cách moi tiền của Thanh Huyền. Trương Như Hoa vui vẻ tiễn họ ra cửa.

Thanh Huyền cũng hết nói. Cũng là cô quên mất độ mặt dày của Trương Như Hoa. Bên cạnh Trương Đức Trí và Trương Thanh Hiền cũng bực mình. Bốn người đến trung tâm mua sắm, nhưng lại tách ra làm đôi. Tàn Tố Tố bám dính lấy Thanh Huyền, hết kéo vào hàng hiệu này đến hàng hiệu kia.

“Ý, bên ngoài kia có chút ồn ào, chuyện gì vậy?” Tàn Tố Tố bỗng ngạc nhiên chỉ đám đông

“Nghe nói có diễn viên nổi tiếng đến quay phim” Cô gái bán hàng nói “Chị có muốn thử loại son này không?”

“Được, tôi lấy. À, chốc nữa em gái tôi sẽ trả.”

Nhân viên lịch sự gạt đầu. Song vừa quay đi không khỏi khinh bỉ. Đây là cái loại chị gái gì vậy?

Có điều Tàn Tố Tố đợi lâu mà Thanh Huyền chưa về. Gọi điện cho Trần Đức Trí và Trần Thanh Hiền không nghe máy. Điện thoại Thanh Huyền thì ở nhà. Cô ta nhìn nhân viên sắp không kiên nhẫn nổi vừa thẹn vừa giận không thôi, phải bỏ tiền rồi ra khỏi đó. Nửa số tiền mừng tuổi của cô ta lại bay mất, thật đáng giận mà.

Mà Thanh Huyền đâu? Cô vốn cũng chẳng muốn trả tiền cho Tàn Tố Tố nên nói đi vệ sinh. Tàn Tố Tố mãi xem mỹ phẩm cũng chẳng buồn quay ra. Có điều đi được đến chỗ ngã rẽ, lại bị một người xô ngã. Nam nhân đội mũ, đeo kính đen, đặc biệt cao. Thấy cô ngã, theo phản xạ túm lấy cô, kéo lại. Tay hẳn run lên một chút, cúi xuống nhìn cô. Cô chưa kịp phản ứng, hẳn đã nói xin lỗi rồi bỏ chạy. Sau đó có một đám đông chạy đến, đảo đạc tìm kiếm. Thanh Huyền có chút mơ hồ, có điều rất nhanh quay đi.

“Tiểu Huyền”

Anh họ Thanh Hiền vậy gọi cô. Thanh Huyền cười đi lại phía đó, không biết đằng sau có người giật mình.

Đầu hấn có chút đau. Nhìn bóng lưng kia, hấn có cảm giác mãnh liệt muốn giữ lại. Có giọng nói trong đầu hấn lặp đi lặp lại. Là nàng, chính là nàng. Hấn muốn chạy lại, nhưng người đuổi theo sau sắp bám sát, đành phải lần đi. Hấn trốn vào một chỗ khuất, đầu đau như búa bổ. Những mảnh vụn vật chui vào đầu như muốn nứt ra. Bóng lưng hai người dần dần hợp lại. Đầu hấn cũng không thể nào đau nữa, nhưng cảm xúc mãnh liệt từ trái tim đang hưng phấn khiến hấn dần dâng lên nụ cười.

“Hoàng thái phi, trăm tim người đã lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hết tết, Thanh Huyền cũng trở lại cuộc sống đi học. Có điều cô luôn cảm giác như có người theo dõi mình. Đây chính là trực giác sống lâu trong cung luyện ra. Nhưng vì chưa có chuyện, Thanh Huyền cũng chỉ yên lặng để xem xét.

Gần nhất là đại hội thể dục thể thao, lớp trưởng kêu gọi mọi người đăng kí chạy. Thanh Huyền chọn chạy bền 5000m, khó khăn nhất. Điều này làm lớp trưởng cảm động rút nước mắt. Con gái trong lớp mấy ai chọn cái này đâu.

“Tiểu Huyền, ảnh đế của tớ giải nghệ rồi.” Tư Vũ oán hận “Anh ấy nói quay sang lĩnh vực đầu tư, quyết định không đóng phim nữa.”

“Vậy có gì mà cậu oán hận?” Thanh Huyền khó hiểu

“Anh ấy còn chưa diễn vai cuối cùng mà. Chưa có tín hiệu nào dừng cái muốn nghỉ, như vậy rất hồ fans hâm mộ đấy.”

Thanh Huyền chỉ cười. Tư Vũ tin tức linh thông, tin này chắc chắn vừa mới ra rồi. Thanh Huyền suy nghĩ đến ảnh đế nào đó, cô thậm chí nhớ không nổi mặt người kia.

“Hạ Hà, không phải cậu cũng đăng kí chạy nhanh 100m sao?” Tư Vũ quay sang “Còn hạng mục 50m, chạy tiếp sức, nhảy cao cũng đăng kí, đúng là ủy viên thể dục gương mẫu.”

“Không trâu bắt chó đi cày thôi.” Hạ Hà thờ dãi. “Lớp trưởng đại nhân đã có lệnh, cố gắng mang lại vinh quang cho tổ chức chính là trách nhiệm của tại hạ.”

“Ha ha, chứ không phải cậu đã hẹn với người ta muốn so thành tích sao?” Tư Vũ cười mập mờ

Hạ Hà quen với một nam sinh lớp bên cạnh. Hai người đặc biệt thích so thành tích thể dục thể thao. Mỗi sáng hai người chạy bộ cùng nhau, so đến so đi vẫn thích so, giống hệt một đôi oan gia vậy.

“Nghe nói Long Vương có ý định thi sang lớp chúng ta đấy.” Tư Vũ tiếp tục “Cậu ta và cậu bạn thân đều muốn phấn đấu sang bên lớp này. Chính là vạn năm lão tam trong khối, luôn kém Huyền nữ nhân nhà ta nửa điểm”

Đây cũng là chuyện cười trong khối. Long Vương là người hay chạy cùng Hạ Hà. Cậu ta ở lớp 10A2 bên kia có cậu bạn tên Hoàng Gia. Hai người tên khá là kêu, lại hay đi cùng nhau nên Thanh Huyền cũng có chút ấn tượng. Nam sinh kia có lần đứng trước mặt cô kích động nói.

“Chị Trương, em rất ngưỡng mộ chị. Nhưng em sẽ không thua chị đâu.”

Cậu em, vậy phấn đấu đi. Thanh Huyền nghĩ lại cũng có chút buồn cười.

Kiều Dương đi ngang qua, khẽ hừ một tiếng. Cô ta lên bục giảng, kêu gọi lấy danh sách đội cổ vũ để luyện tập. Gần đây chiếu phim High School Musical nên Kiều Dương muốn tập một bài nhạc cổ vũ.

“Chẳng hiểu sao cô nàng này vẫn quên não khi ra đường, vậy mà chưa bị người ta đánh chết.” Tư Vũ tiếc hận

“Có lẽ não giờ cũng không đáng giá nữa. Quan trọng là cậu có xinh hay không” Tạ Na nâng kính

“Đừng nói nữa. Cậu là chuyên gia sát phong cảnh.” Đỗ Tư Vũ hờn dỗi

Thanh Huyền cười. Tạ Na sát phong cảnh nhưng cậu ta nói đâu có sai. Tan học, Thanh Huyền trở về. Cuối tuần, cô trở về nhà. Trên đường vẫn cảm giác

có người theo đuôi, cô cố ý lòng vòng mấy lần. Đến ngõ nhỏ, quả nhiên người kia chạy nhanh theo. Thanh Huyền chọn ngõ cụt chạy vào, rồi né tránh không để người nọ thấy. Người kia bối rối lắm lắm.

“Đâu rồi nhĩ, rõ ràng là vào đây.”

Hắn bấm số gọi điện thoại. Thanh Huyền yên lặng lắng nghe hắn nói chuyện. Có chút nghi ngờ kẻ gốc như vậy theo dõi mình làm gì.

“Anh, em bị mất dấu rồi.”

“...”

“Rõ ràng em đã theo sát. Nhưng mà cô ấy biến mất như phim chương vậy. Liệu có phải kinh công trong truyền thuyết không?”

Bên kia có tiếng quát to. Tuy nhiên không rõ ràng mấy. Kẻ kia buồn rầu ra mặt.

“Đại ca, anh không thể đột truyện của em. Đó chính là tim gan của em... Em biết rồi... Em biết rồi. Em sẽ quay về cửa nhà để canh... Được... Đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra...”

Hắn cúp máy, định lắm lắm gì đó, quay ra bị Thanh Huyền kẻ dao nhỏ vào cổ, sợ đến mức rơi cả điện thoại.

“Đại hiệp tha mạng.”

Vô dụng đến bậc này... Thanh Huyền buồn bực, tay cũng không thả lỏng, ấn hơi mạnh chút.

“Ai bảo anh theo dõi tôi?”

“Ồi, nhẹ tay cẩn thận. Đại tì, tôi nói, tôi nói hết. Chị buông dao được không?”

Theo dõi người ta giờ không có đạo đức nghề nghiệp vậy sao? Thanh Huyền buông dao nhỏ ra, thấy người kia thở phào nhẹ nhõm có chút buồn cười.

“Đại tì, chị luyện võ công bí tịch nào vậy? Lúc nãy rõ ràng tôi theo sát chị nhưng chị lại biến mất nhanh như vậy. Còn nữa, rõ ràng...”

Thanh Huyền lười nghe lời nhải, cầm dao kẻ kẻ cổ gã, gã ngay lập tức yên lặng. Một hai lần còn có hứng đáp, nhưng nói quá nhiều thì thực phiền.

“Ai bảo cậu theo dõi tôi?”

“Là đại ca... Á á em nói, là anh Giang.”

“Giang nào?” Thanh Huyền nhíu mày

“Giang đại ca, là Giang Nhất Soái.” Gã méo mếu “Anh Giang nói chỉ cần theo sát và báo cáo mỗi ngày chị đi đâu, làm gì thôi.”

“Giang Nhất Soái là ai?” Cô không biết người này.

“Chị hai, em cũng chỉ là người làm việc. Em cũng chỉ nghe danh Giang đại ca chứ chưa biết thực hư thế nào. Chị tha cho em đi.”

Hắn là nói thật. Vì vậy Thanh Huyền càng khó hiểu, cũng lười nghe hắn lời nhải, trực tiếp đánh ngất rồi đi về. Có điều cái tên họ Giang này có thù hằn gì với cô sao? Vì sao lại theo dõi cô?

Thanh Huyền cũng nhanh quên chuyện này, vì sau đó người theo dõi cũng biến mất. Có điều thỉnh thoảng cô sẽ nhận được đồ. Mỗi tháng đều đặn vào 15, đồ sẽ chuyển thẳng đến kí túc xá. Không đề tên người gửi. Thanh Huyền biết là ai. Có điều hương liệu ở trong đó Thanh Huyền khá thích. Cô không thể đột ở trường nên sẽ mang về cuối tuần đột. Đương nhiên đó là chuyện tiếp sau này.

Đến ngày đại hội thể dục thể thao, Thanh Huyền chuẩn bị kĩ càng, cũng không có áp lực tâm lí. Mấy vòng đầu, cô luôn giữ vững vị trí trong top 3. Khoảng ba vòng sau thì người ở vị trí thứ hai cũng đuối dần, cô và một nữ sinh áo số 6 phân hạng nhất nhì. Vòng cuối, Thanh Huyền tăng tốc, nữ sinh kia cũng không vừa. Hai người bám đuôi sát nhau. Cuối cùng Thanh Huyền về nhì do chân không dài bằng người ta. 0,01s cả lớp tiếc nuối nhưng hoan hô hết mình.

Hạ Hà giành thứ nhất chạy 50m, 100m và giải nhì nhảy cao nữ. Lớp 10A1 xếp thứ nhất khối. Đội cổ vũ của Kiều Dương cũng cực kì nổi bật trong sân trường.

Thanh Huyền mỉm cười. Lúc này có đứa bé gọi cô, đưa cho cô một lá thư. Thanh Huyền nhận nó, mở ra xem. Cô cảm thấy cả người lạnh ngắt. Cô cố gắng giữ bình tĩnh hỏi em bé ai đưa bức thư. Cô bé lắc đầu nói một chú cao cao đội mũ, nhưng người đã đi rồi.

“Tiểu Huyền sao vậy? Mặt mũi trắng bệch rồi.” Tạ Na lo lắng

“Không sao.” Tay cô vò nát bức thư “Có lẽ hơi mệt.”

“Vậy chúng ta về kí túc xá trước.”

“Được.”

Trong lá thư, nét chữ bằng bút lông cứng cáp, quen thuộc chỉ mang dòng chữ “Chúc mừng” nhưng khiến cô lạnh cả người.

Người đó, ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chương 10

Thanh Huyền cảm nhận thấy hán đã đến, nhưng hán lại không can dự vào cuộc sống của cô. Cũng giống như trước đây, cô hiểu hán, bởi sẽ có ngày hán sẽ lại đến, cũng giống như trước đây vậy.

Mỗi tháng cô sẽ nhận được loại hương liệu mà mình muốn có. Hán vẫn dùng cách thức như vậy len lỏi vào cuộc sống của cô. Thanh Huyền biết, với tính cách và khả năng của người kia, hán hiện tại chưa hài lòng với cuộc sống của mình nên chưa xuất hiện. Thanh Huyền bỗng có chút chờ mong người nọ xuất hiện như thế nào.

Thím Trương nghỉ việc. Thanh Huyền có chút phiền não. Cô không muốn thuê giúp việc theo giờ, lại càng lười dọn dẹp nhà hơn. Muốn thím Trương giới thiệu một người đáng tin thì Dạ Vũ đến.

Đây cũng là lần đầu tiên Dạ Vũ vào nhà Thanh Huyền. Mặc dù ở cùng khu căn hộ, thậm chí gần nhau nhưng hai người không có qua lại nhiều. Thanh Huyền rót cốc nước đưa cho Dạ Vũ. Hán trầm mặc một chút, có chút khó mở lời.

“Đừng nói cậu sang đây chỉ để uống một cốc nước.” Thanh Huyền mỉm cười

“Tôi nghe nói cậu muốn tìm người giúp việc mới. Cậu đã tìm được chưa?” Dạ Vũ đặt cốc nước xuống, có chút thấp thỏm

Thanh Huyền đoán ra ý cậu ta. Cô cũng biết hoàn cảnh gia đình Dạ Vũ một chút. Cô đồng tình, nhưng tuyệt không có ý thương hại. Người đáng thương trên đời còn nhiều, bất hạnh lại càng vô số. Cô không thể quan hết mọi chuyện.

“Còn chưa đâu.” Thanh Huyền đặt cốc nước xuống “Cậu muốn giới thiệu người sao?”

“Mẹ mình có thể nhận việc này.” Dạ Vũ giọng cố bình tĩnh “Lần trước cậu cũng gặp qua bà rồi đấy. Nếu có thể, thử cho bà ấy nhận công việc này được không?”

Thanh Huyền tuyệt nhiên không có ý tưởng muốn nhận mẹ Dạ Vũ. Đơn giản vì hai người là bạn học, mỗi ngày gặp nhau, như vậy tư thái Dạ Vũ dường như đã thấp hơn cô một bậc. Thiếu niên tâm tính luôn có chút xúc động khó hiểu, sẽ ngại ngùng. Nhưng nhìn bàn tay đang nắm chặt của Dạ Vũ, cô biết cậu ta khản trương.

“Tôi là một chủ nhà khó tính, cũng sẽ không vì đó là mẹ cậu mà nhân nhượng. Nếu làm tốt thì không sao, không hợp với yêu cầu của tôi thì thật xin lỗi, tôi chỉ có thể tìm người khác.”

“Được. Có điều kiêng kị gì cậu cứ nói thẳng. Để mình gọi mẹ sang.” Dạ Vũ có chút thờ phào

Không hiểu sao Thanh Huyền có chút tiếc nuối. Sống ở cô đại một đời, cô vẫn là một kẻ mềm lòng như vậy. Ở tuổi này kiếp trước, có lẽ nam nhi lập nghiệp cũng không phải nhỏ, nhưng ở hiện đại, những đứa trẻ được nuông chiều ngày càng không muốn lớn. Những đứa trẻ trưởng thành sớm, luôn phải chịu qua những nỗi đau thống khổ. Bản thân cô như vậy, lại luôn không muốn nhìn người khác như mình. Tính cách này, quả thực quá mâu thuẫn rồi.

Cũng chưa tới một phút, chuông cửa lại vang. Lần này chỉ có mình người phụ nữ lần trước Thanh Huyền đã gặp. Cô lễ phép mời mẹ Dạ Vũ vào nhà. Người phụ nữ có hơi khản trương. Thanh Huyền bưng cốc nước mới ra, nhìn mẹ Dạ.

“Công việc nhà cháu cũng không nhiều. Mỗi tuần cháu chỉ về có hai ngày. Công việc dọn nhà mỗi ngày, cháu cũng không nhắc lại. Một số lưu ý cháu sẽ viết lại. Cuối tuần cô nấu cơm ngày ba bữa cho cháu nữa là được. Đồ đạc trong nhà cũng không cần loạn đung. Cháu cũng sẽ không vì cô là mẹ của Dạ Vũ mà để xáo trộn nếp sống của cháu, cô đồng ý chứ?”

Có lẽ mẹ Dạ không ngờ cô thẳng thắn như thế. Nhưng nhiều hơn là cảm thấy nhẹ nhõm. Bà hiểu tình cảnh hiện giờ của mình. Chị dâu suốt ngày tri tri

đay nghiền. Bố mẹ cũng đã già, khó mà áp trụ. Nếu không có công việc ổn định, tốt nhất chuyển khỏi đây thì tháng ngày của bà mới ngóc lên được. Tiểu Vũ không lo lắm, nó còn có tiền học bổng. Nhưng còn Dạ Tuyết, con bé mới lớp 5. Tương lai hai đứa trẻ còn dài. Bà cũng không thể vì chồng mà phá hoại hai đứa nhỏ. Giờ bà chỉ có thể nhận những công việc lao động tay chân. Sức khỏe của bà mới hồi phục, cũng chưa đi ra tìm việc được thì con trai lớn bỗng dưng hỏi bà có muốn nhận việc không. Trước đó thím Trương cũng nói muốn giới thiệu việc cho bà.

“Được, cô biết rồi.” Dạ Nguyệt cười

“Cô vẫn có thể kiếm thêm việc bên ngoài nếu đảm bảo tiến độ làm việc. Có điều năm sau cháu sẽ không học ở kí túc xá nữa, nên nếu cô có ý định thì nói cho cháu biết trước. Đương nhiên tiền lương cũng sẽ giống thím Trương.”

Ở bên này, vị tứ hoàng tử đang hoang mang không phân biệt được thực mơ. Hắn đã ý thức được đây là nơi khác với thế giới của hắn, cũng xác định người kia đang ở đây. Có điều thân phận hiện giờ hắn không thể chấp nhận. Ảnh đế gì, chúng qui cũng chỉ là con hát, làm trò cho đời.

Trương Thanh Huyền quả thực hiểu hắn. Thân phận hiện tại, hắn không dám quang minh chính đại đứng trước mặt nàng. Cũng giống như trước, chỉ khi ở đình vinh quang, hắn mới đến trước mặt nàng. Có điều, một lần vượt mặt nàng không có nghĩa lần này lại để nàng biến mất. Trước mắt tìm hiểu và dung nạp vào thế giới này, chính là điều hàng đầu.

Kết thúc lớp 10, Thanh Huyền xin chuyển về nhà, không ở kí túc nữa.

Mẹ Dạ Vũ làm việc cũng không có sai sót, cô cũng vui vẻ hòa thuận ở chung. Tay nghề nấu nướng của bà còn tốt hơn thím Trương, điều này cô rất thích. Thỉnh thoảng cuối tuần, cô không muốn ăn cơm nhà sẽ báo trước, một mình đi phượt ngắn ngày. Cuộc sống thoải mái trời qua.

Thư tay của người kia sẽ được gửi kèm với hương liệu. Không có hỏi thăm mùi mẫn, mỗi lần chỉ vài dòng thơ, thùy chung không kèm thông tin cá nhân.

Thanh Huyền tiếp tục viết truyện tiếp theo. Câu chuyện kết thúc khi Thanh Thanh chết. Nhiều độc giả la ó muốn cô viết lại, nhưng Thanh Huyền không có phản hồi. Sau đó, có một người gửi thẳng bài viết về kết cục tự sáng tác. Thanh Huyền không biết lúc đó mình cảm thấy như thế nào. Tứ hoàng tử ôm tro cốt của Trương Thanh Thanh, ngày ngày cười thầm cô ngốc. Anh ta sống không qua bốn mươi tuổi thì mất. Lại sau đó, tỉnh dậy đã trở thành người hiện đại, quyết định lần này sẽ không buông tay.

Hiển nhiên cái kết này được nhiều người thích hơn. Có người còn trêu ghẹo, không lẽ tác giả chính là Thanh Thanh còn người viết kết chính là tứ hoàng tử sống lại.

Bạn quả nhiên là tinh ý. Thanh Huyền cảm thán. Đó chính là sự thật. Có điều Thanh Huyền không giỏi về công nghệ, khó lòng tìm kiếm ID người đăng bài.

Dường như hai thế, người hiểu rõ cô cũng chỉ có hắn. Cũng như trong thế giới này, cô là người duy nhất có thể sẻ chia với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chương 11 Gặp mặt

Nghỉ hè, cũng lại gần đến sinh nhật của Thanh Huyền. Cô có chút ngẩn ngơ. Hè năm đó, cô 15 tuổi đã xuyên không trở về cổ đại. Cũng vào mùa hè, khi tứ hoàng tử lên ngôi, cô tự sát. Chuyện như mới ngày hôm qua thôi, nhưng quả thực đã qua một đời.

Hè năm nay, cô định đón sinh nhật một mình. Thanh Huyền lên xe, đi về phía nghĩa trang. Sinh nhật cô cũng là ngày giỗ cha mẹ. Tâm trạng của cô đã không còn nặng nề như lúc đầu. Có lẽ, thời gian quả thực chính là thuốc chữa lành tốt nhất.

Cầm bó hoa đi chậm về phía mộ phần, ánh nắng có chút gay gắt khiến Thanh Huyền cảm thấy không thoải mái. Cô vừa đi vừa nhìn. Nói thật bất hiếu, nhưng đây là lần thứ hai cô về mộ. Lần đầu tiên là sau khi tỉnh lại, bác cả nhắc nhở cô mới nhớ tới. Lần thứ hai chính là hôm nay.

Đặt hoa quả xuống, thấp nén nhang thơm, Thanh Huyền yên lặng nhìn hình ảnh nam nữ trên đá. Đây chính là cha mẹ nàng kiếp này. Thanh Huyền khẽ khẽ mỉm cười.

“Cha, mẹ. Con gái bất hiếu, giờ mới đến thăm hai người.”

“Cha mẹ có thể yên tâm. Giờ con sống rất tốt. Con không còn là đứa trẻ 15 tuổi năm đó nữa. Cũng sẽ không còn thương tâm quá nhiều. Bởi vì đã qua

không chỉ một lần chết.”

“Nghe thật khó tin phải không? Nhưng chắc chắn hai người tin con chứ? Hai người chắc chắn đã đưa con về bên này, để con tiếp tục sống. Mẹ, người hay mắng con ngốc, nhưng người càng ngốc hơn. Rõ ràng có thể tự bảo vệ bản thân, lại bảo vệ đứa ngốc này.”

“Cha, người bảo con phải tự lập. Con vẫn luôn có một mình. Con đã vượt qua cảm một mình, dựa vào bản lĩnh cha đã bảo để sống sót. Nhưng con mệt mỏi lắm. Vì sao hai người còn kéo con trở lại?”

“Con muốn sống thật vui vẻ. Cha mẹ nhất định cũng mong như vậy có phải không? Giờ con chỉ sống vì mình. Cha mẹ cũng mau đi đâu thôi đi thôi.”

Đến lúc này cô vẫn còn nhớ, khi ở trong lòng hắc, nàng loáng thoáng thấy bóng dáng hai người. Mẹ cô cười khẽ, ánh mắt có chút buồn. Cha cô nghiêm nghị đứng bên cạnh, nói với cô rằng con gái phải tự lập, phải tự cường, sao có thể vì việc như vậy mà chết.

Họ đã kéo cô về hiện tại.

Thanh Huyền đứng dậy. Có lẽ quý đã lâu, chân có chút tê nên khi đứng bị lạng chạng. Một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô. Thanh Huyền giật mình, có chút ngây dại. Chủ nhân của cánh tay ấy cao hơn cô cả cái đầu. Hắc mặc sơ mi trắng, đeo một cặp kính đen, đội mũ. Nụ cười hơi nhếch lên cũng đủ tiết lộ chủ nhân của nụ cười này đang cao hứng. Thậm chí, không cần nhìn vào đôi mắt hắc, Thanh Huyền cũng rõ cảm xúc của hắc. Có điều, cô rất nhanh tỉnh táo lại, tránh thoát khỏi cánh tay ấy.

“Cảm ơn.”

Thanh Huyền đứng vững, cũng không vội bỏ đi. Nam nhân bỗng trở nên có chút thay đổi. Hắc nhìn cô gái đang sửa sang lại hoa quả rồi đứng dậy đi mất mà không nhìn lại hắc có một lần, bỗng dưng thấy hốt hoảng.

“Huyền Huyền...”

Thanh Huyền có chút run, nhưng vẫn không dừng lại. Người đằng sau bỗng đuổi theo, kéo giật cô lại. Thanh Huyền bị đập mặt vào ngực người kia. Cả người bỗng bị ghì chặt khiến cô có chút khó chịu.

“Huyền Huyền” Giọng hắc thì thào “Hòang thái phi, tìm nàng lâu lắm rồi.”

Thanh Huyền cứng đờ, không dám dây dưa nữa. Dẫu biết người đó cũng tới, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, lại có chút khó xử.

“Chú à, chú nhận nhầm người phải không? Còn nhầm với hòang thái phi. Chú cũng đâu phải diễn viên chứ?”

Nam tử trước mắt cứng đờ. Có điều hắc rất nhanh tỉnh táo lại, tức đến nghiến răng nghiến lợi. Hắc ghì chặt Thanh Huyền thêm chút nữa, trong giọng đã pha chút căm giận.

“Trương Thanh Huyền. Nàng được lắm! Lần này nàng chạy không thoát đâu.”

Trương Thanh Huyền có chút ngẩn ra. Cô nhìn ra xung quanh. Nghĩa trang tuy rằng vắng vẻ, nhưng không phải không có người. Bên kia, quần trang đang nhìn về phía này. Có vẻ như chỉ cần cô kêu lên thì lão sẽ lao ra gay lập tức. Nam nhân trước mắt thấy Thanh Huyền rõ ràng không để ý lời của hắc, có chút giận dữ.

“Nàng quả nhiên là sắt đá... Rõ ràng biết là ta...”

“Chú à, ở đây không hợp nói chuyện. Quần trang có vẻ muốn lao ra làm sứ giả chính nghĩa lắm rồi. Chú không muốn vào gặp cảnh sát chứ?”

“Trẫm cũng không sợ.” Hắc tức thì lấy lại khí phách “Chỉ là đám lính gác thường ấy, sao có thể động đến trẫm.”

Thanh Huyền hết nói. Kẻ này, phát ngôn như vậy tại sao vẫn chưa bị đưa vào bệnh viện cơ chứ? Chẳng lẽ người xung quanh hắc cũng điên hết rồi?

“Âu Dương Thiên Minh! Ngươi còn muốn đứng phoir nắng nhưng ta muốn về.”

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Minh mới giật mình. Hắc lấy mũ của mình đội lên cho Thanh Huyền. Sau đó hài lòng cười. Thanh Huyền chịu gọi tên hắc, như vậy là cô đã nhận hắc rồi.

“Đi thôi.”

Cô cũng mặc kệ ông chủ cười hắc hắc như trộm được gạo này. Ai có thể tin được Tứ hoàng tử Âu Dương Thiên Minh anh tuấn một đời giờ giống hệt một gã biến thái cười ngu ngốc chứ?

Ra khỏi nghĩa trang, hắc lập tức kéo cô lên xe, ra lệnh lái xe đi rồi đóng cửa ngăn cách. Chiếc xe này rõ ràng là hàng đắt tiền. Tiện nghi đầy đủ, còn có cửa cách âm giữa đằng trước và phía sau. Thanh Huyền cũng mặc kệ, để cho hắc nhìn ngắm đủ mới bắt đầu đi lên tiếng.

“Chú đừng nhìn tôi như vậy, sẽ khiến tôi không thoải mái.”

“A Minh.”

“Hà?”

“Gọi ta là A Minh. Trước đây nàng cũng gọi ta như vậy.”

Tim Thanh Huyền thực sự rét lạnh. Ai nói cho nàng cái gã vờ bán manh này là ai? Nhất định là mạo danh người kia phải không?

“Ta năm nay mới có 30 tuổi, không được gọi là chú.”

Ta mới 16 có được không? Thanh Huyền rất muốn gào vào mặt gã, song cô yên lặng.

Hắn cũng không nói nữa. Chỉ là nhìn cô. Bàn tay to lớn bao trùm lấy tay cô, nghịch nghịch những ngón tay. Trên tay có vết sẹo dài do tai nạn để lại. Hắn cứ vuốt nải vết sẹo, ánh mắt tựa hồ càng ngày càng phiền não tảo bạo.

Xe dừng lại. Gã tài xế riêng gõ cửa một tiếng thông báo đã đến. Đây cũng không phải tiểu khu nhà cô. Âu Dương Thiên Minh cũng mặc kệ, kéo cửa xe, rất thân thiện mời Thanh Huyền xuống. Bây giờ cô mới để ý, đây là khu biệt thự cao cấp nhất thành phố. Người ở đây không có tiền, có thể thì không vào được. Cô bất chợt nhìn kỹ lại hắn. Người này, rốt cục đã trải qua như thế nào? Hắn hiện giờ có thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 13 Phản ứng

Cuối cùng Âu Dương Thiên Minh vẫn phải nhượng bộ đưa Thanh Huyền về. Có điều, hắn đã lấy được số điện thoại của Thanh Huyền, lưu số của mình vào máy cô. Hắn rất hài lòng lưu A Minh vào.

Trên đường trở về, Thanh Huyền mở máy đọc tin tức. Bước đầu tiên chụp Âu Dương Thiên Minh đội mũ, đeo kính, cô đứng quay lưng lại nhưng rõ ràng tay đang bị hắn giăng. Hình ảnh thứ hai cô đội mũ của Âu Dương Thiên Minh, bị hắn kéo vào xe được chụp từ xa. Nhìn từ góc độ này, thấy rõ động tác của hắn khá thô lỗ, có lẽ là vị quản trang kia chụp. Không biết làm thế nào có thể lan đi nhanh như vậy. Bài viết đầu tiên là của vị quản trang kia, chỉ đơn giản là “Thật chà hiểu giới trẻ bây giờ, đến nghĩa trang cũng không yên.”

Bên dưới bình luận chóng mặt, lượt chia sẻ rất nhanh. Vị quản trang này không may trong nhà có cô cháu gái là fan ruột Âu Dương, rất nhanh mắt sắc nhận ra, bắt đầu chia sẻ.

“Năm tào, thần tượng của tôi bị nói xấu.”

“Aaaa... Không thể nào!!! Chồng tôi có con gái riêng sao?”

“Lâu trên chú ý, là chồng tôi đi với tiểu tam.”

“Không phải đâu, mọi người không chú ý địa điểm sao? Hẹn hò ai ra nghĩa trang?”

“Ôi mọi người không để ý sao, lâu chủ nói hai người tranh chấp. Nhìn tuổi tác, chẳng lẽ là Âu Dương đại thần làm việc có lỗi với nữ nhân, sinh ra tiểu thư nhỏ, cuối cùng nữ nhân kia chết, con gái nhỏ hận cha chỉ chú ý sự nghiệp?”

“Lâu trên trí tưởng tượng thật phong phú...”

“Sự thật chỉ có một.”

“.... Đại thần có con gái riêng sao? Không phải đâu.”

Trí tưởng tượng thật phong phú. Thanh Huyền mỉm cười. Cô năm nay mới 16 tuổi, dáng người có chút gầy, nhưng cũng đã cao 1m6. Nhìn bên ngoài mặc dù không thể đảm bảo tuổi tác, hơn nữa ảnh xa có chút không rõ, nhưng đứng cạnh Âu Dương Thiên Minh 1m9, quả có chút giống chim non.

Không biết ai thuê thủy quân, nhưng chiều hướng Âu Dương Thiên Minh có con gái riêng lan chóng mặt. Mọi người bắt đầu điều tra đến cô gái trong ảnh. Có người mắt sắc phát hiện.

“Áo là mẫu mới năm nay của Lunar, quần là số lượng có hạn của Valentine, túi xách cũng là mẫu mới của Channel. Năm tào, đây chính là được bao nuôi trong truyền thuyết sao?”

“Đại thần, tôi cũng muốn được bao nuôi.”

“Không phải đâu, là tiểu thị tui mới sao?”

“Hừ, chắc chắn là tiểu tiện nhân muốn ăn bám đại thần.”

“Tiểu tiện nhân cút đi.”

Cũng có không ít lời khó nghe. Thanh Huyền tắt máy, hơi dựa vào ghế chớp mắt.

“Đến.”

Không bao lâu, giọng Âu Dương Thiên Minh nhẹ nhàng bên tai khiến cô miễn cưỡng mở mắt. Đã đến dưới tiểu khu nhà cô. Chỗ này cũng có đăng kí, không có chứng minh không vào được. Thanh Huyền lấy chứng minh đưa cho bảo vệ tiểu khu. Xe thông qua đi tiếp vào. “Không mời anh lên uống nước sao?” Âu Dương Thiên Minh dò hỏi

“Chúng ta vừa uống trà xong.” Thanh Huyền nhún mày

“Không giống với.” Âu Dương xụ mặt “Đó là trà nhà anh. Giờ anh muốn uống trà nhà em”

“Tôi không có trà.” Nghĩ lát lại nói “Cũng không có cà phê hay nước ngọt. Nước sôi cũng chưa đun.”

“VẬY anh có thể chờ.” Mắt hấn sáng lên

“Đi về giải quyết sạch chuyện kia đã.” Thanh Huyền liếc mắt “Vị cha phụ tình bạc nghĩa của con.”

“Đừng... không phải nói tình yêu không phân biệt tuổi tác sao?” Hấn bị thương

“Còn không phân biệt cả giới tính, giống nòi nữa.” Thanh Huyền cười

“Không cần khâu vị quá nặng, ta chỉ cần nàng thôi.”

“Được rồi, về đi, tôi không muốn lại bị chụp trộm.”

“Nhớ nhận điện thoại, đừng hòng có thể lơ anh nữa.” Âu Dương Thiên Minh cười

Trở về nhà, Thanh Huyền thả người xuống ghế sa lông. Còn chưa kịp làm gì, chuông điện thoại đã reo. Nhìn màn hình hiển thị A Minh, Thanh Huyền dứt khoát tắt máy. Có điều, hấn có vẻ kiên trì. Rốt cục đến lần thứ 3, Thanh Huyền nhấc máy.

“Sao không nghe máy?” Giọng hấn hờn dỗi

“Vừa mới gặp nhau, anh còn gọi cái gì?”

“Anh muốn chắc chắn đây không là mơ.” Hấn trầm mặc một chút “Huyền Huyền, lần này anh sẽ không buông tay. Em cũng đừng hòng trốn thoát.”

Thanh Huyền không nói gì. Bên kia, Âu Dương Thiên Minh đợi cô ngắt máy trước mới tắt máy. Cô trốn hấn đủ lâu, hấn cũng không muốn thông thả chờ đợi nữa. Cô gái nhỏ này ngại phiền phức, vậy hấn sẽ loại bỏ phiền phức quanh hai người.

Tính cách Âu Dương Thiên Minh rất biết nhẫn nại. Nhưng hấn cũng là một người cực nóng tính. Hấn có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, tâm có thể cực ngoan, cũng lại rất biết khống chế nhân tâm. Với thời đại này, hấn không tin người dưới lại không xử lí được. Tuy nhiên, hấn vẫn phải lên tiếng phát ngôn. Nếu không đối với danh dự Thanh Huyền cũng không tốt.

Cũng chưa đến một ngày, tin đồn bị chìm ngấm vì bên này đưa ra lịch hẹn của Âu Dương Thiên Minh, nói rằng giờ đó hấn có việc. Với lại bằng camera máy điện thoại, chụp từ xa, lại chỉ thấy bóng người nên không rõ ràng lắm.

“Đã bảo mà, làm sao đại thần có thể hẹn hò được.”

“Chắc chắn là Âu Dương Thiên Minh. Nhìn đi, loại xe này tôi từng thấy anh ấy đi.”

“Chắc là do giống nhau nên nhận nhầm thôi. Cũng chỉ có cái bóng lưng. Đàn ông lái ô tô cao 1m9 thiếu sao?”

“Thật sự ăn no ngủ mê. Rõ ràng đó không là đại thần.”

Đương nhiên bình luận còn nhiều. Xét cho cùng, những vụ lùm xùm show biz chưa bao giờ thiếu. Muốn nổi tiếng nhờ ảnh trên mạng cũng không thiếu. Fans được đại thần tiêm một liều an tâm, cũng sẽ không truy xét nữa. Rất nhanh, tin tức mới được thay thế nóng hổi hơn. Ảnh hậu Tả Liên Anh về nước sau liên hoan phim quốc tế, mang lại giải thưởng lớn.

Lại nói, Tả Liên Anh nổi cùng thời với Âu Dương Thiên Minh, năm nay 27 tuổi. Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, diễn kĩ khỏi bàn. Hơn nữa,

Tà Liên Anh và Âu Dương Thiên Minh cùng một nhà đầu tư đi lên, cùng diễn vai đầu là một cặp, cùng có nhiều JQ được báo đăng tin. Có điều sau khi chấm dứt hợp đồng với công ty 5 năm trước, Âu Dương Thiên Minh không đóng phim nữa, mà Tà Liên Anh tiếp tục sự nghiệp phát triển. Tà Liên Anh cũng đã từng nói rất thích phong cách của Âu Dương, hai người chỉ là bạn.

Nhưng ai tin?

Giới giải trí chính là như vậy. Càng giải thích che giấu càng có vẻ như hai người thực sự có gì. Không ít fans phấn couple này. Có điều Âu Dương Thiên Minh làm người lạnh lùng, hiếm khi thấy hắn cập nhật trạng thái, đừng mong hắn công khai cái gì. Đây cũng là nan đề của Âu Dương Thiên Minh, bởi căn bản hắn tính táo nhỡ lại toàn bộ kiếp trước thì là vừa kết thúc bộ phim Vô Mị Nương, hắn trực tiếp bỏ nghiệp diễn. Ai còn đi đào bới trước đây hắn diễn thế nào, Âu Dương Thiên Minh tự nghĩ.

Có điều trợ lý lại bị ai rồi. Vì Tà Liên Anh về nước trả lời phỏng vấn lại nói “Tôi muốn cảm ơn Thiên Minh, anh ấy đã giúp cho tôi rất nhiều trong việc diễn xuất và ủng hộ tôi về mặt tinh thần.”

Thanh Huyền vốn dĩ không có hứng thú với giới giải trí, nhưng vừa gặp lại hắn, cũng muốn tìm hiểu đôi chút thân phận hiện tại của người kia liên mở mạng ra. Bài viết nóng bỏng giật tít khiến cô có chút tò mò nhấn vào. Sau đó, nờ nư cười lạnh.

A, đây chẳng phải Tà quý tần sao? Thật không ngờ lại có người giống cô ta.

Uy, sai trọng điểm có được không? Rõ ràng muốn xem tin tức Âu Dương Thiên Minh, tại sao lại dính dáng đến Tà Liên Anh rồi. Có điều bài báo này thật có ý tứ. Hôm nay vừa ra Thiên Minh có con gái riêng hẹn hò linh tinh, vị ảnh hậu này vừa xuống máy bay đã phát ngôn như vậy, không khỏi khiến Thanh Huyền nghiền ngẫm.

Âu Dương Thiên Minh đang ngồi đọc báo cáo, bất chợt rung mình hất xì. Không lẽ Thanh Huyền nhớ hắn nên nhắc hắn? Hắn đang vui vẻ hớn hờ, lại nhận được điện thoại trợ lý, khuôn mặt lại tối đi vài phần.

Tà Liên Anh là ai? Liên quan gì tới hắn?

Vừa lên mạng kiểm tra, hắn lại bị dọa hết hồn. Đây... không phải Tà quý tần sao? Không đúng, không phải trọng điểm. Trọng điểm là Thanh Huyền đọc được cái này thì sao bây giờ? Trình tiết của hắn khó đảm bảo a.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14 Tà Liên Anh

Tà Liên Anh thả người lên ghế. Trợ lý thấy vậy vội vàng rót cho cô cốc nước. Điện thoại đặt trên bàn liên tục reo, trợ lý La Điều Điều thấy vậy, có chút không biết làm sao.

“Chị Liên Anh, là đại diện Lâm, chị không nghe máy sao?”

“Không cần, em về trước đi, không có việc gì không cần qua đây. Thời gian tôi không có kịch bản, chúng ta có thể nghỉ ngơi một thời gian.”

“Dạ. Chị Liên Anh, hôm nay làm như vậy, đại diện Lâm chắc chắn sẽ tức giận.”

“Anh ta lúc nào thì vừa lòng?” Tà Liên Anh nhếch môi “Em không cần để ý tới anh ta. Chuyện ngày hôm nay, có khi anh ta còn mừng thầm.”

“Dạ. Chị Liên Anh, em về trước.”

Căn nhà lại trở lại yên tĩnh. Tà Liên Anh cầm điện thoại lên, 20 cuộc gọi nhờ đều đến từ Lâm Nam. Điện thoại lại rung, cô bắt máy.

“A, Tà ảnh hậu giờ nổi danh rồi, cũng sắp quên Lâm Nam này rồi nhỉ?” Bên kia, giọng nói thấp phần khó chịu vang lên “Tà Liên Anh, cô đừng tưởng vừa đạt giải nữ diễn viên xuất sắc liền có thể quay lưng với công ty. Cô nên nhớ, hợp đồng của cô vẫn còn 3 năm. Cô tốt nhất nên mong Âu Dương kia không phản ứng kịch liệt, không lại về mặt.”

“Đã biết.”

Cứ nghĩ rằng vương bài đại diện là tốt lắm, nhưng Lâm Nam tên này đúng là khiến người ta ghê tởm, ngay cả công ty này. Chỉ còn 3 năm nữa... Tà Liên Anh thở dài.

Ngày trước nếu cô nghe lời Âu Dương, rút khỏi vòng giải trí thì tốt rồi. Hôm nay khi xuống sân bay, thấy tin tức của người kia, lời nói chưa kịp suy nghĩ

đã nói ra đó làm Tạ Liên Anh nhận ra, bao lâu như vậy, là cô vẫn lừa mình dối người.

Cô thích Âu Dương Thiên Minh, người đã cùng cô từ khi vào nghề. Hai người từ những diễn viên nhỏ bé cùng nhau tiến đến xuất sắc. Cô thích Âu Dương cao ngạo lạnh lùng nhưng tinh tế, quan tâm đó.

Hắn từng đã cho cô cơ hội, cô lại bỏ lỡ. Bây giờ, Tạ Liên Anh muốn quay lại. Lời nói đó cũng là một lời thăm dò, thăm dò xem Âu Dương Thiên Minh thực sự có người mới hay không.

Điện thoại lại reo. Là trợ lý La. Tạ Liên Anh nhũn mảy. Cô ấy vừa đi, sao đã lại gọi lại? Rốt cục vẫn nhắc máy. Bên kia, giọng La Diêu Diêu khá sốt sắng.

“Chị Liên Anh... Tiền bồi Âu Dương đã bình luận rồi. Có điều không tốt lắm. Chị lên xem đi. Bên kia em sẽ dẫn thủy quân.

Tạ Liên Anh trái tim nhảy bộp, vội vàng cất máy. Cô mau chóng mở máy ra, vào tài khoản cá nhân. Bên dưới bài viết, bình luận phá trăm nghìn. Rõ ràng nhất là dòng bình luận của Âu Dương Thiên Minh, mới có 10 phút, nhưng lại bị đẩy lên đầu tiên.

“Cảm ơn lời cảm ơn của cô. Tôi nghĩ không chỉ mình tôi ủng hộ mà fans hâm mộ của cô cũng là hậu phương vững chắc của cô. Tuy nhiên lần sau đừng nói như vậy, vợ tôi sẽ hiểu lầm.”

Ở dưới, lướt bình luận càng nhiều. Có điều Tạ Liên Anh chẳng muốn xem. Cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ “vợ” của anh. Không thể tin, lại truy cập vào trang cá nhân. Đúng là người kia. Tuyệt không phải bị hack.

“Oa oa oa... Âu Dương boss nói có vợ.... Tôi vừa vào xem, thật là chính chủ. Ai đến đánh tôi đi.”

“Thật sự. Tôi còn tưởng là hacker. Thế nhưng đăng thẳng lên tường.”

“Ha ha... Tạ Liên Anh lần này đúng là tự vả mặt. Muốn móc nối quan hệ với Boss, cũng không nghĩ lại mình là ai.”

“Lầu trên là ai? Dám bôi nhọ Tạ hậu, cũng không xem lại mình là ai. Người ta ít nhất chính là ảnh hậu.”

“Có ai giống tôi chỉ chú ý rằng phía trước Boss nói không hẹn hò, sau khi Tạ hậu nói thì lại nói đã có vợ không?”

“Thế giới này thật hỗn loạn.”

“Rõ ràng muốn ăn theo Boss, lại làm ra vẻ là bị hại. Kết quả Boss chắc chắn bị quì bàn giật nên nổi giận rồi.”

“Ha ha... cầu nhan chiếu của phu nhân Boss.”

“Cầu nhan chiếu...”

Đây là câu trả lời của hắn ư?

Tạ Liên Anh không thể tin. Cô liều mạng hô hấp. Người đàn ông mỉm cười dịu dàng cùng cô đóng phim đầu? Người đàn ông trầm lặng ngồi đọc kịch bản cùng cô đâu? Âu Dương Thiên Minh cũng có mặt này sao?

Icol mặt cười, thật không thể tin hắn có thể dùng icol mặt cười. Hắn thế mà cười cô, cười nhạo cô sao?

Tạ Liên Anh nhắm mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười.

Âu Dương Thiên Minh, anh muốn chạy, nhưng tôi lại không muốn anh buông tay. Vậy để xem trò chơi này ai sẽ thắng.

Đằng dưới một hàng dài cầu ảnh nhan chiếu. Âu Dương ngồi đặc ý cực kì. Muốn xem ảnh của Huyền Huyền ư? Còn lâu!!!

Trợ lý của Âu Dương Thiên Minh lại muốn khóc. Đạo này Boss tính tình thất thường, vừa mới xuôi chưa được vài phút đã lại nổi lên. Hắn buồn rầu nhìn bình luận, lại ai oán nhìn Boss đang đặc ý cười ôm máy. Ô ô ô, hắn muốn nghỉ việc.

Thanh Huyền vốn không để ý nữa, định tắt máy đi nghỉ lại nhận được tin nhắn của Tạ Na.

“Đã đặt được vé. 3 ngày sau lên đường.”

“Tốt, cảm ơn nhé Na Na.”

Trước khi nghỉ, mấy người hẹn nhau hè đi chơi. Thanh Huyền thấy rảnh rồi cũng đồng ý. Thế nhưng Tư Vũ và Hạ Hà đều không đi, cuối cùng chỉ có Thanh Huyền và Tạ Na.

Chuyện ngày hôm nay, cô vẫn cần thời gian để tiêu hóa. Như vậy, cứ quyết định vậy đi, nghỉ ngơi một thời gian, để dư luận lắng xuống. Cô cũng không muốn bị quấy rầy, bị chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Huyền Trở Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

